

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську»
(Фил. 1:27).

ВІРУ

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№12 (51), ГРУДЕНЬ 2008 РОКУ

Наблизитися до Бога

Родовід, наведений у п'ятому розділі Буття, як і всі родоводи, видається не надто цікавим. Подається перелік, у якому змінюються імена. Але ось звичний порядок порушується і замість слова «помер» ми читаємо: «І не стало його, бо забрав його Бог». (Бут. 5:24). Ім'я цієї людини – Енох.

Про Еноха в Біблії сказано дуже мало, але й те мале дозволяє зробити висновок про його взаємини з Богом. Він ходив перед Богом. Енох довго ходив своїми шляхами, але в 60-літньому віці пережив навернення, що і стало початком його ходження перед Богом. А потім Бог забрав його.

Секрет його ходження полягав у тому, що воля Еноха була цілком підпорядкована волі Божій. І навпаки, відступ від Бога починається тоді, коли ми намагаємося наполягати на своєму, думаючи, що знаємо краще, аніж Бог. Коли Господь сказав учням Своїм, що Йому необхідно йти в Єрусалим, де буде вбитий і в третій день воскресне, якою була реакція Петра? «Нехай не буде цього з Тобою!» (Мт. 16:22). Петро не міг збагнути, як Христос може свідомо йти туди, де Йому загрожує смерть. По-людськи це здавалося божевіллям, тому Петро так гаряче заперечує Ісусові.

Унаслідок цієї незгоди спілкування Петра з Ісусом перервалося. Це був початок відступу. Петро вже не ходив нога в ногу з Ісусом, але йшов, як сказано в євангеліста Марка, здалеку.

Слідувати за Христом здалеку – це значить усе рідше читати Біблію, усе рідше молитися, зрідка відвідувати дім молитви, уникати спілкування з дітьми Божими, усе частіше звертати свій погляд на світ, шукати спілкування з нечестивими.

Якщо ми далеко відійшли від Ісуса, то незабаром почнемо мерзнути і шукатимемо місця, де б погрітись. І тоді ворогові душ людських дуже легко притягти нас до свого багаття, до свого вогню. «Як розклали ж вогонь серед двору і вкупі сиділи, сидів і Петро поміж ними» (Лк. 22:55). А коли ти грієшся біля чужого вогню, навіть дівчиську-служницю неважко перетворити тебе на блягуза і гонителя, котрий клянеться, що він зовсім не друг Ісусові.

Відступ починається в той відповідальний для нас момент, коли потрібно зречення себе, коли треба взяти свій хрест і слідувати за Христом, довіряючись і коря-

чись Йому, а ми відмовляємося, вважаючи, що краще знаємо, що робити.

Прикладом для нас може послужити ще один біблійний персонаж – Асаф, автор 72-го псалма. Він також ледь не послизнувся на слизькому шляху. Що було причиною цього? «Бо лихим я зазидував, бачивши спокій безбожних» (Пс. 72:3). Тільки Божа милість відновила його спілкування з Господом. Його покаяння виразилося у твердому намірі надалі слідувати за Господом: «Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажаю нічого! Гине тіло моє й моє серце, та Бог скеля серця мого й моя доля навки, бо погинуть ось ті, хто бокує від Тебе, понишиш Ти кожного, хто відступить від Тебе! А я, близькість Бога для мене добро, на Владику, на Господа свою певність складаю, щоб звіщати про всі Твої чини!» (Пс. 72:25-28). Із цього дня близькість до Бога стане його пріоритетом.

Проте самого лише доброго наміру не досить, адже «віра без діл мертва» (Як. 2:26). Пам'ятає Ефеську церкву, котра залишила свою першу любов? Залишити першу любов – це те саме, що слідувати за Господом здалека. І що ж говорить Христос Ефеській церкві? «Отож пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби» (Об. 2:5). Згадай, покайся й роби вчинки давніші.

Причиною відступу від першої любові є нехтування Словом Божим і молитвою. Біблія втримує від гріха, а гріх втримує від Біблії. Те саме можна сказати й про молитву, вони йдуть пліч-о-пліч. Це як дві рейки, по яких рухається поїзд нашого життя.

Асаф приймає єдине правильне рішення – наблизитися до Бога. А це можливо тільки через Слово Боже й молитву. Очевидно, відступ Асафа почався з того, що він перестав шукати Господа в молитві й Слові Божому, бо інакше б розумів, яке це божевілля – задрити нечестивому.

Тільки з відкритою Біблією, на колінах перед Богом можлива перемога над гріхом, світом і дияволом. «Бог наша охорона та сила, допомога в недолях, що часто трапляються. Тому не лякаємось перше з нас, то який кінець, і коли гори зсуваються в серце морів».

Наблизимся ми до Бога чи ні – от де питання. Слово Боже говорить: «Бо час уже суд розпочати від Божого дому; а коли він почнеться перше з нас, то який кінець тих, хто противиться Божій Євангелії?» (1 Петр. 4:17).

Тож приєднаймося до слів Асафа: «Близькість Бога для мене добро» (Пс. 72:28).

Державний департамент України з питань виконання покарань схвалив працю Церков у своїх установах

Уприміщенні Державного департаменту України з питань виконання покарань відбулася особлива подія – вручення сертифікатів священнослужителям. Захід було присвячено успішному завершенню проходження навчального курсу «Правові та психологічні аспекти релігійного служіння в місцях позбавлення волі», організованого за спільної ініціативи керівництва департаменту та Української міжконфесійної християнської місії «Духовна та благодійна опіка у місцях позбавлення волі».

У навчанні були задіяні викладачі Білоцерківського училища професійної підготовки персоналу ДКВС України, Українська міжконфесійна християнська місія «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» та відділ соціального служіння Церкви Християн Віри Євангельської України.

Сертифікати отримали 89 служителів з більш ніж 10 християнських конфесій. Вручав сертифікати особисто голова Державного департаменту України з питань виконання покарань Василь Кошинець.

З привітальним та напутнім словом до випускників звернувся: голова Державного департаменту України з питань виконання покарань Василь Кошинець, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко, голова правління Української міжконфесійної християнської місії «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» о. Григорій Драус, керівник відділу соціального служіння ЦХВЕ України Рустам Фаттулаєв.

Зокрема, голова Держдепартаменту зазначив, що духовно-просвітницьку роботу із засудженими проводять понад 15 тис. священнослужителів.

Кількість засуджених, які постійно відвідують заходи релігійного характеру, налічує вже десятки тисяч людей. Враховуючи, що участь у таких заходах є винятково добровільною, можна впевнено говорити про позитивні досягнення та перспективи на шляху духовного відродження засуджених. З участю засуджених та за сприяння Церков в установах збудовано 93 храми, церкви і каплиці (у тому числі 45 – як окремі споруди), ведеться будівництво ще 19. У решті установ обладнані молитовні кімнати.

Василь Кошинець зазначив, що Держдепартамент з повагою ставиться до права кожної конфесії вести релігійну діяльність, виходячи, насамперед, із закріпленої в Конституції України принципу рівності всіх релігій, віросповідань та релігійних організацій перед законом. Духовна робота священнослужителів із засудженими стала невід'ємною складовою процесу їх виправлення та повернення у суспільство.

Голова Держдепартаменту підкреслив, що саме в такій співпраці керівництво відомства вбачає передумову виконання важливих завдань щодо формування в Україні цивілізованої системи виконання покарань.

«Сьогодні відбулася знакова подія, яка ввійде в історію України. Шлях до цієї події був дуже складним і, здавалося, нездійсненним, але завдяки Божій кінцева ціль досягнута. Уперше спільно з Державним департаментом України з питань виконання покарань було організоване навчання служителів з різних християнських конфесій, які працюють в місцях позбавлення волі», – підсумував зустріч єпископ Михайло Паночко.

uupc.org.

Представники Церков та релігійних організацій обговорили державно-конфесійні стосунки

Уприміщенні канцелярії ВСО ЄХБ відбулось засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яке проходило під головуванням виконавчого секретаря ВСО ЄХБ Валерія Антонока. Основною метою засідання було вирішення організаційних питань та формування порядку денного чергового засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Члени Секретаріату ВРЦіРО ознайомилися з процесом розробки законопро-

ектів про повернення релігійним організаціям майна культового призначення та зі станом погодження міністерствами та відомствами проекту Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, про що повідомив під час засідання директор Департаменту у справах державно-конфесійних відносин та забезпечення свободи совісті Держкомнацрелігій М. Бойчук.

У засіданні взяв участь голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі В.

Костицький, який поінформував присутніх про діяльність та ініціативи Національної комісії. У відповідь на готовність представників конфесій до співпраці пан Костицький запропонував практичні кроки щодо налагодження взаємодії між Національною комісією та ВРЦіРО у сфері захисту суспільної моралі, зокрема – підписати меморандум про співробітництво та делегувати представників конфесій до участі в роботі Науково-консультативної ради при Національній комісії.

Крім цього, представникам Церков і релігійних організацій було надано для обговорення підготовлений Національною комісією законопроект про внесення змін до законодавства у сфері захисту суспільної моралі в Україні.

Окремим питанням порядку денного було розглянуто проекти документів щодо формалізації співробітництва Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з Міністерством охорони здоров'я України у сферах захисту життя (звуження практики абортів), морально-етичної просвітницької діяльності серед медичних працівників, студентів медичних навчальних закладів та молоді, протидії епідеміям ВІЛ/СНІД та туберкульозу в

Україні, запровадження медичного капеланства на прикладі госпісів тощо.

Завершуючи зустріч, члени Секретаріату ВРЦіРО попередньо запланували дату чергового засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та визначили питання, які необхідно опрацювати для внесення до його порядку денного.

«Такі зустрічі дозволяють Церквам тримати руку на пульсі подій та вчасно реагувати на виклики часу. Крім того, узгоджена позиція Церков робить голос християн набагато сильнішим», – підсумував засідання пастор Ю. Кулакевич, секретар відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків ЦХВЕ України.

uupc.org.

ЄВАНГЕЛІЄ ДОРОЖЧЕ ЗА ЖИТТЯ

Роздуми напередодні Нового року

«І ось тепер, побуджений Духом, подаюся я в Єрусалим, не відаючи, що там трапитися має мені, тільки Дух Святий в кожному місті засвідчує, кажучи, що кайдани та муки чекають мене... Але я ні про що не турбуюсь і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої» (Дії 20:22-24).

Під час своєї третьої місіонерської подорожі Павло служив християнам в місті Ефесі впродовж трьох років. Там відкрилася церква, вирости вірні учні Ісуса. Після цього Павло відправився в Македонію і зібрав пожертви для єрусалимських християн. Потім він перебував у Греції, де написав Послання до римлян. Далі відправився в Троаду через місто Филипи.

У Павла був план якомога швидше приїхати в Єрусалим, щоб передати зібрані кошти юдеям-християнам, які потерпали від голоду. Тому він проминув Ефес і прибув у Мілет, розташований за 50 км на південь від Ефеса.

Але серце Павла горіло гарячою пастирською любов'ю до ефеських братів і сестер. І він послав гінців, які запросили пресвітерів Ефеської церкви на зустріч з Павлом. Пресвітерами були християни, які щиро прийняли Євангеліє і були поставлені старійшинами для захисту церкви і турботи про християн. Між Павлом і пресвітерами налагодилися глибокі, довірливі відносини — як між батьком і дітьми, між добрим пастирем і ягнятами. Якби Павло був формальним пастирем, він просто залишив би їм офіційний листа. Проте апостол дуже любив їх, і вони теж щиро поважали його. Павло знав, що через гоніння, які очікують його в Єрусалимі, він більше не зможе побачити їх. Тому й так прагнув поспілкуватися, підтримати їх і поділитися своїм духовним досвідом. Павло знав, що християнам важливо ділитися один з одним радістю і сумом, славою і стражданнями.

Отож пресвітери прибули на зустріч з апостолом Павлом. «І, як до нього вони прибули, він промовив до них: Ви знаєте, як із першого дня, відколи прибув в Азію, я з вами весь час перебував, і служив Господеві з усією покорою, і з рясними слізьми та напастями, що спіткали мене від єврейської змови» (Дії 20:18-19).

Насамперед, Павло розповідає їм про своє пастирське життя. Для чого? Для того, щоб пресвітери наслідували Ісуса, так як це робив Павло. У цій розмові він кілька разів підкреслював, яким було його життя в Ефесі. А приклад — це жива проповідь.

Чого ми можемо навчитися від апостола Павла? Найперше, Павло служив Господеві. Де б він не був і що б не робив, він завжди бачив себе рабом Ісуса і служив Йому. Тому всі мотиви і наміри Павла були чистими. У служінні він ніколи не шукав своєї егоїстичної вигоди, він шукав Царства Божого і правди Його. Словом, Павло прекрасно знав, хто він і що повинен робити.

Усім нам на початку Нового року також важливо це знати. Без цього легко заблудитися, і тоді всі наші справи будуть марними. Нам важливо перебувати в Ісусі, щоб почати рік з Ним і служити Йому заради Імені Його. Кожен, хто служить Ісусу й робить усе заради Нього, ніколи не осоромиться, і праця його не буде марною.

Служачи Господеві, Павло піклувався про християн з усяким смиренням. Раніше він цікавився релігійними обрядами і фарисейськими традиціями. Для нього оточення складалося лише з суперників і ворогів. Однак воскреслий Ісус простив усі його гріхи і вчинив його апостолом для язичників. З тих пір духовні очі Павла відкрилися. Він став здатним боротися зі своєю гординою і людськими почуттями. Він вчився в Ісуса.

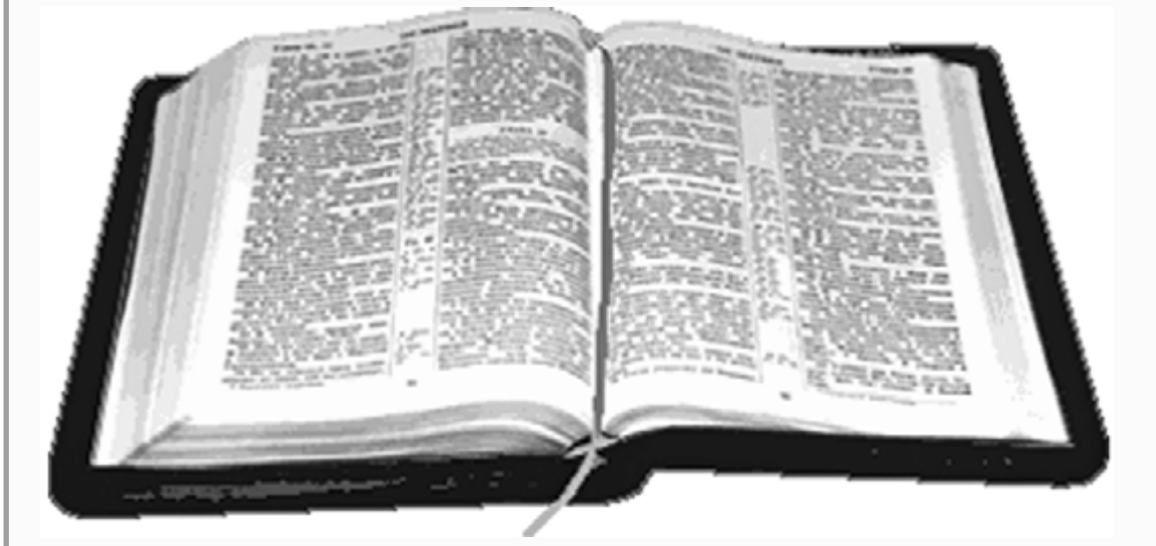
Жодна людина не може йти шляхом

Щоб Новий рік став для нас по-справжньому новим, потрібно пережити оновлення в Ісусі Христі. Наше духовне зростання залежатиме від того, чи ми будемо наслідувати Ісуса.

Людині потрібний приклад для наслідування. Відомий проповідник Джон Веслі ріс під духовним впливом побожної матері Сусанни. Піз-

ніше він сказав, що всього, що він зробив, він навчився у своєї матері, а вона, у свою чергу, — в Ісуса.

Апостол Павло був великою постаттю у християнстві, але таким він став тільки завдяки Ісусу. Христос відродив Павла, виховав його і допоміг йому звершити місію проповіді Євангелія.

Ісуса зі своєю пихою. Дуже важливо бути смиренними і служити Господеві і Його дітям з багатьма сльозами, як це робив Павло. Бог побачить це. У Нього є посудина, в якій Він зберігає всі наші щирі сльози.

Незважаючи на різні перешкоди впродовж свого перебування в Ефесі, Павло звіщав, як написано, про все корисне. Під «корисним» треба розуміти не матеріальну вигоду, а корисне для спасіння душі і плідного життя перед Богом. Павло не пропустив жодного слова від Бога. Він особисто допомагав кожному. Так само й ми, якщо хочемо допомогти людям стати по-справжньому блаженними, повинні зі сльозами передавати їм кожне слово Боже.

Суть проповіді Павла полягала в заклику всіх людей до покаяння перед Богом і віри в Ісуса Христа, незважаючи на те, царі вони чи слуги, багаті чи бідні, освічені чи не дуже. Тому що кожна людина — грішник, якому необхідно покаятися перед Богом. «Немає праведного ні одного... Всі згрішили і позбавлені слави Божої». Ось чому Павло не легковажив словом Божим, а допомагав кожному покаятися у гріхах і повернутися від шляху загибелі до Бога. Покаяння перед Богом і віра в Ісуса Христа потрібні не тільки тим, хто починає вивчення Біблії, але і всім християнам. Без цього немає ні спілкування з Богом, ні духовного зростання, ні бажаних для Бога плодів.

Що далі Павло сказав пресвітерам? «І ось тепер, побуджений Духом, подаюся я в Єрусалим, не відаючи, що там трапитися має мені, тільки Дух Святий в кожному місті засвідчує, кажучи, що кайдани та муки чекають мене...»

Дійсно, в Єрусалимі на Павла чекали агенти єврейського синедриону, щоб заарештувати його і вбити. Знаючи це, Павло міг би втекти. Однак він пішов туди, де його чекали кайдани і болі. Апостол зробив це тому, що Святий Дух вів його туди. Павло чуїно слухав Святого Духа і довіряв Богу в усьому. Коли він корився волі Божій, то міг бути мужнім воїном Христа.

Ми теж часто не знаємо, що нас очікує попереду. Можливо, ми також зустрінемося з небезпеками і болями заради Євангелія. Важливо не зійти з того шляху, яким нас веде Бог. Ми не самотні, з нами завжди Отець, з нами Ісус і Святий Дух. Тому можемо крок за кроком і рік за роком йти вперед.

Як Павло ставився до Євангелія Ісуса? «Але я ні про що не турбуюсь і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння,

яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої». Його духовний погляд був спрямований на Ісуса. Якщо ми покладаємося на Ісуса, Господь оновить нас у силі, і ми зможемо перебороти самотність, скорботи і страждання.

Наступні вірші цього ж розділу Дій розкривають найважливішу тему молитви Павла. Перш за все, він молився про те, щоб «з радістю скінчити дорогу свою». У багатьох посланнях Павло порівнював своє життя зі змаганнями і боротьбою з гріхами. Він розумів, що йому, як бігуну, в жодному разі не можна сходити з дистанції, і молився, щоб, допомагаючи іншим, він сам не занепав духом. У Другому посланні до Тимофія він писав: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь».

Кожному з нас дуже важливо до кінця пройти свою дистанцію життя, віри і боротьби з різними гріхами. Кожному, хто завершить свій біг, Ісус дасть вінець життя і правди.

Друга частина молитви Павла була тісно пов'язана з першою і полягала в тому, щоб, як він писав, «скінчити дорогу

свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої». Слово «служіння» тут також означає «доручення» або «місію». Ця місія полягала в тому, щоб проповідувати Євангеліє благодаті Божої. Чому Павло називав свою проповідь «Євангелієм Божої благодаті»? Тому що через Євангеліє нам дається спасіння як безцінний дар незмірної благодаті Божої. Павло знав, що Євангеліє благодаті Божої дано не тільки йому, але і всім народам. І усвідомлював, що проповідь Євангелія — найбільша і найважливіша місія. Ось чому він дорожив Євангелієм більше, ніж своїм життям.

У кожної людини є інстинкт самозбереження. Через егоїстичну прихильність до грішного світу одні забувають про мету життя, яку їм дав Бог. Інші через марнолюбні амбіції дорожать своїм життям більше, ніж Євангелієм Ісуса, а тому нехтують місією проповідування і шукають легкого шляху. Такі люди не можуть догодити Богу і будуть посоромлені перед Ним.

Наше життя подібне до пшеничного зернятка. Ісус сказав: «Якщо зерно упаде в землю і не вмере, то залишиться одне, а якщо вмере, то принесе багато

плоду». Павло знав цю таємницю, а тому з радістю виконував місію проповіді Євангелія. Ісус звертається до кожного з нас зі словами: «Той, хто хоче душу свою зберегти, втратить її, а хто втратить душу свою заради Мене і Євангелія, той врятує її». Якщо ми спасенні Євангелієм Ісуса, у нас повинен горіти вогонь любові до Нього і мусить бути почуття обов'язку щодо інших людей. Цей вогонь допомагає не повертатися до колишніх гріхів, але жити заради найбільшої місії на землі — проповіді Євангелія Ісуса.

Павло знав, що жоден з присутніх пресвітерів більше його не побачить. Тому на прощання нагадає їм, як вірно він піклувався про душу кожного, кого Бог доручив йому. Як духовний вартувий, він не упускав можливості звіщати їм всю волю Божу. Далі Павло вказує пресвітерам на важливий напрям їхнього служіння: «Пильуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він».

Павло проголошує одну дуже важливу річ: Церква — Божя власність. І найкращий спосіб захистити її — це довірити її Богу і Його слову. «А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину серед усіх освячених».

Серед скорбот, страждань і смертельної небезпеки люди можуть залишити чи розчарувати нас. Але наш Бог — вічна опора. Слово Боже здатне утішати, очищати душу і зміцнювати віру. Сам Ісус теж довірив Своїх учнів Богу і Його слову. Отож у будь-якій ситуації треба все довіряти вічному Богу.

Церква і слуги Євангелія повинні бути джерелами благословення. Для Павла метою життя не було придбання світського багатства. Навпаки, працюючи, він підтримував співробітників і слабких. Павло не став рабом егоїзму, лінощів чи жадібності. Він наслідував приклад Ісуса: «Блаженніше давати, ніж брати». Той, хто думає тільки про себе і свої проблеми, не може давати. Але той, хто шукає волю Божу і наслідує Ісуса, кориться Його велінню віддавати. Коли ми з вірою віддаємо свій час, молитву, служіння, сльози, навіть своє життя заради Царства Божого, ми будемо більш блаженними, ніж тоді, коли щось отримуємо.

Ми — палігрими на цій землі. І коли будемо очищатися Словом Божим і дорожити Євангелієм більше, ніж своїм життям, Ісус обов'язково дасть нам славний вінець життя і правди.

**Роман Соловій.
Ректор Львівської
богословської семінарії.**

Що таке гріх

Є речі, які Біблія конкретно розглядає як гріхи. Скажімо, про це говориться в Пр. 6:16-19, Гал. 5:19-21, 1 Кор. 6:9-10. Немає жодного сумніву в тому, що ці цитати з Біблії описують гріховні дії, які не схвалює Бог. Вбивство, перелюб, брехня, злодійство і так далі — це, безумовно, гріх.

Складніше розібратися, що грішне, а що ні, коли Біблія на це відверто не вказує. Однак навіть якщо Біблія не охоплює конкретно всі моменти, у нас залишаються загальні приписи Божого Слова, якими ми й повинні керуватися.

По-перше, якщо Біблія не дає нам чіткої рекомендації щодо того чи іншого, треба запитати себе, погано робити це чи добре. Біблія радить, наприклад, мудро використовувати час (Кол. 4:5). Наші дні на землі настільки короткі стосовно вічності, що ми просто не можемо егоїстично марнувати час, ми повинні використати його тільки для доброго, «на потрібне збудування» (Еф. 4:29).

Добрим тестом також є визначення, чи можемо ми чесно, перебуваючи при тверезому розумі, попросити Господа благословити ту чи іншу нашу діяльність в Його цілях. «Тож коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, — усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:31). Якщо є сумніви щодо того, наскільки це до вподоби Богові, краще

залишити цю справу. «Що не від віри, те гріх» (Рим. 14:23).

Ми зобов'язані пам'ятати, що наші тіла, як і наші душі, були викуплені і належать Господеві. «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе в вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Ця велика істина повинна мати реальний вплив на все, що ми робимо і куди йдемо зі своїми тілами.

Ми повинні оцінювати свої дії і вчинки не тільки стосовно Бога, а й стосовно їх впливу на нашу сім'ю, наших друзів, на всіх інших людей взагалі. «Добре не їсти м'яса, ані пити вина, ані робити такого, від чого брат твій гіршиться, або спокушується, або слабеє... Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати» (Рим. 14:21; 15:1).

Нарешті, не забуваймо про те, що Ісус Христос — наш Бог і Спаситель, і нічому іншому не можна дозволяти зайняти вищий пріоритет, ніж наше слідування за Його волею. Ніяким звичкам, ніяким задоволенням чи амбіціям не можна дозволяти надмірно контролювати наше життя — тільки Христос має таку владу.

«Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12). «І все, що тільки робите словом чи ділом, — усе робіть в Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві» (Кол. 3:17).

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ

СЕМІНАРИ

Олександр Попчук

П'ятидесятниця – це прийняття сили Святого Духа. До дня П'ятидесятниці були тільки окремі люди, які мали на собі Святого Духа. У цей день збулося велике пророцтво – Бог дав людям особливу благодать, вилив Свою силу на всяке тіло. Часто доводиться чути, що Бог зіслав Святого Духа на апостолів. Але хіба тільки на апостолів? Серед них була матір Ісуса Марія, були інші жінки – разом в тій горниці зібралися більше ста осіб.

П'ятидесятниця зробила можливими реальні відносини людей з Богом. Усі ми читали про Іллю, Мойсея, інших людей, яким було щось відкрито, вони бачили щось, чого не бачили і не розуміли інші люди. А коли Бог відкрив для людей епоху Духа Святого, усе те, доступне колись тільки для окремих вибраних людей, стало принципово можливим для всіх, хто приходить до Бога.

Бог не обіцяє дати всім так, як дав Мойсею, але можливість відчувати силу Божу, мати її і рухатися в ній Він дає всім.

Буває, люди увірували і з радістю ходять на зібрання, але з роками холонуть, усе стає для них, звичним, скочується на рівень, так би мовити, якогось гуртка. Але як тільки ці люди запалюються Духом Святим, приходить пробудження. Тому що П'ятидесятниця відновлює церкву. Церква стає живою, Бог для церкви стає живим, дари Духа стають живими. І покаєння приносить живі євангельські результати.

Апостоли з великою силою свідчили про Воскреслого

Якщо уважно прочитати перші п'ять-сім розділів Дій святих апостолів, можна помітити одну дуже цікаву річ. Там, наприклад, написано: «Бог же творив немало чудес руками Павла». Або: «Руками апостолів звершувалось багато чудес в народі». Ось високий рівень благодаті, змін і дарів Святого Духа. На той час вже були тисячі віруючих. Але на найвищому рівні, у найбільших дарах Бог рухався через підготовлених і навчених людей.

Нині поширюється думка про те, що будь-хто із віруючих може творити великі знамення і великі чудеса. Це хибна думка. Апостоли свідчили про Воскреслого з великою силою, і Господь підтверджував це живе свідчення Своїми чудесами. Особисто мені Господь колись сказав так: «Знай, Я помазую тільки Своє слово». А нашу «балачку» Він помазувати не буде.

Це відкриття обновило моє духовне життя. Я глибоко усвідомив, що рука Божя, Його помазання спочивають над Його Словом. І якщо я буду рухатися в його руслі, я буду щось бачити, і буде щось творитися. Тому що Господь пильнує, щоб Його Слово виконалося. І там, де є Слово, де є натхнення Духа Святого, проявляється велика Божя благодать. Там діють дари, і там є результат.

Апостоли наповнили Єрусалим Іменем Ісуса

Церква на той час вже налічувала тисячі віруючих, і немає сумніву в тому, що вона свідчила всім людям про Ісуса Христа. Але ініціатором свідчень, ініціатором зібрань і науки були апостоли. Синедріон знав, з кого за це спитати, хто головний у цій справі. Бо то саме апостоли наповнили Єрусалим Іменем Ісуса.

Біблія каже, що Соломон побудував храм. Але я впевнений, що він особисто нічого там не будував. Так само і Церква працювала, але саме апостолам закидали, що вони наповнили Єрусалим Іменем Ісуса. «Ви хочете кров Того Чоловіка навести на нас», – дорікали їм.

Усі пробудження в історії Церкви рухалися Духом Святим, духом П'ятидесятниці. Не може людина рухати пробудженням – вона не має для цього ні сили, ні здібностей. Якщо десь є пробудження – значить, там рухається Дух Святий. Не може людина сама, без Бога, залишити гріх, беззаконня і змінитися. А Дух Святий – це Дух П'ятидесятниці.

Говоріння мовами

Коли люди, увірувавши, починають говорити мовами, це підкріплює благовісника. Я особисто переживав це дуже багато разів. Говоріння мовами – це видима дія Євангелія. Це даний Богом постійно діючий елемент. І не наша це справа – кликати людей до наших церков. Ісус нікого не кликав покинути фарисейів чи саддукейів, Він закликав іти до Бога, протистояти лицемірству і гріху.

Злиття Святого Духа на Азуза-стріт

Тривалою і впливовою спадщиною Азуза-стріт є сучасний п'ятидесятницький і його спадкоємець – харизматичний рух. Перші послідовники Ісуса називалися учнями, потім – віруючими, потім деяких почали називати апостолами, а через кілька десятиріч років усіх послідовників вчення Христа вже називали християнами.

Тому треба розуміти, що головне – не як ти називаєшся, суть не в таблиці, а в тому, що Ісус незмінний, Бог незмінний, Дух Божий і Слово Боже незмінні. І справжні учні Божі теж повинні бути незмінні. Написано, що хто виконує волю Божу, той перебуває повік. Бо трапляється, слабо обізнані в Писанні люди заявляють, що п'ятидесятники спасуться, а от, наприклад, харизмати – ні. Так можуть говорити лише немовлята у Христі. Ми принципово не маємо права робити такі висновки. Буде суд – і там будуть зроблені висновки. Бог дивиться не так, як дивимося ми. У всякому народі людина, яка боїться Бога, до вподоби Йому.

У багатьох проявах місія на Азуза-стріт була прототипом сучасних п'ятидесятників. Історичні записи свідчать, що по всіх Сполучених Штатах, а також в Європі, Азії, Латинській Америці і Африці уперше стало відомо про новий рух у християнстві завдяки подіям у Лос-Анджелесі.

Історія розповідає про пробудження, які відбувалися до подій на Азуза-стріт. Відомі факти про людей, які і до того були хрещені Духом Святим і говорили мовами. Наприкінці XIX століття такий собі брат Пархам, баптист за віросповіданням, зібрав групу людей, які разом славили Бога і вивчали Біблію. Вони молилися за дію Духа Святого, щоб був відчутний євангельський результат. І збереглися дані, що пізно ввечері 31 грудня 1900 року, коли вони ревно молилися, одна

зі студенток прийняла Духа Святого і заговорила мовами. На присутніх це справило надзвичайно сильне враження. Вони почали молитися ще і ще, і протягом наступних кількох днів десятки і десятки людей були духовно хрещені.

Ця хвиля почала ширитися, і процес досяг апогею в 1906 році на Азуза-стріт в Лос-Анджелесі, Каліфорнія. Це історично зафіксований факт. Коли проаналізували історичні записи про наступні прояви пробудження, вони, як правило, починалися після того, коли туди приїжджали місіонери з Азуза-стріт.

У 20-х роках минулого століття більше 20 таких сповнених Духом братів прибули до України. Деякі з півдня, деякі – через Німеччину і Польщу (в основному, це були представники так званого шмідтовського напрямку). Усі вони закінчили біблійні школи, пережили духовне хрещення, і всі свідчили, що їм Бог повелів повернутися до України, з якої вони давно емігрували. Причому деякі з них були досить заможні людьми і володіли дуже потужними фабриками. Однак вони все залишили і відїздилися на поклик Духа Святого, щоб принести на батьківщину вогонь пробудження. У складний, непростий час вони досягли непоганих результатів.

Приблизно в 1911 році двоє місіонерів з Європи отримали від Бога поклик поїхати в Південну Америку, і того ж року вони прибули до Бразилії. Це були перші і єдині на той час особи в Бразилії, хрещені Духом Святим з ознакою інших мов. Сьогодні найбільше хрещених Духом Святим християн проживають у Бразилії. Це мільйони і мільйони людей. Ось чого домоглися двоє сповнених Духом людей.

Врешті-решт пілігрими пробудження на Азуза-стріт поширили Добру Новину по всьому світі. Було насаджено тисячі нових церков, мільйони людей навернулися до Бога. Це історичні факти, тому що новий рух викликав хвилю критики, і про нього дуже багато писали в газетах.

Зібрання на Азуза проходили цілодобово, а люди, що за кілька кварталів до залу зібрань починали каятися перед Богом у своїх гріхах, падали на тротуарах на коліна і просили перехожих молитися за них, бо вони гинуть без Бога. І безліч людей отримували хрещення Святим Духом прямо на ходу, тільки заходячи до залу або навіть не доходячи до нього. Вони піднімали руки і величали Бога іншими мовами. На Азуза наче повторилося те, що діялося в часи першої П'ятидесятниці майже дві тисячі років тому.

Так само, як в часи апостолів Євангеліє поширилося по всій Римській імперії, через 50 років після Азуза-стріт місіонери діяли вже по всій землі. Про це свідчать досить серйозні історичні факти.

Протягом століття п'ятидесятницька віра захопила понад 500 мільйонів душ, і ще більше розквітає вона у XXI столітті, зростаючи на дев'ять мільйонів осіб щороку.

Далі буде.

Глави Церков ініціюють вдосконалення діалогу зі столичною владою

Керівники Церков і релігійних організацій, які є членами Київської міської ради Церков і релігійних організацій при Київському міському голові, звернулися до столичної влади з ініціативою щодо вдосконалення державно-конфесійних відносин.

У зверненні, спрямованому до мера Л. Черновецького, відзначається позитивний досвід діяльності та організації внутрішньої роботи «міжконфесійних консультативно-дорадчих інституцій всеукраїнського рівня, що засвідчили упродовж останніх кількох років свою ефективність у вирішенні багатьох проблем державно-церковних відносин та налагодженні міжконфесійної співпраці у соціальній сфері».

Керівники конфесій звертають увагу, що ефективність роботи цих міжконфесійних органів «здебільшого пов'язана з тим, що актуальні питання, які вносяться до порядку денного зустрічей глав Церков і релігійних організацій, проходять попереднє обговорення та опрацювання на рівні уповноважених представників конфесій». Як приклад вказується організація роботи Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

«Враховуючи зазначений позитивний досвід, – наголошується у зверненні, – для кращої підготовки засідань та оптимізації діяльності Київської міської ради Церков і релігійних організацій при Київському міському голові необхідно утворити робочу групу (секретаріат) Ради. При цьому запропонувати кожній конфесії – члену Ради делегувати до складу цієї робочої групи свого представника для попередньої підготовки питань на засідання Ради, а також залучити представників Київської міської державної адміністрації з метою забезпечення її роботи».

На переконання глав українських Церков і релігійних організацій, «втілення зазначеної пропозиції щодо вдосконалення діяльності міжконфесійної ради у місті Києві дозволить попередньо узгоджувати проблемні питання, знаходити шляхи до порозуміння та консенсусу до моменту винесення цих питань на розгляд членів Ради».

Духовні лідери сподіваються, що їх ініціатива буде розглянута вже на найближчому засіданні Київської міської ради Церков і релігійних організацій при Київському міському голові.

Звернення підписали голови та уповноважені представники УПЦ Київського патріархату, УПЦ (у єдності з Московським патріархатом), УГКЦ, Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн – баптистів, Церкви Християн Віри Євангельської України, Об'єднання юдейських релігійних організацій України тощо.

РІСУ.

У парламенті знову заговорили про введення мораторію на приватизацію культових споруд

На розгляд профільного комітету Верховної Ради України передано законопроект «Про внесення змін до деяких законів України» (щодо мораторію на приватизацію майна культового призначення).

Метою розробки законопроекту «є захист майнових прав релігійних організацій, культові будівлі і споруди яких раніше були експропріювані державою і підлягають поверненню їм у власність відповідно до зобов'язань України перед Радою Європи». При цьому законопроект передбачає, що зазначене нерухоме майно має бути повернуто релігійним організаціям відповідно до спеціального закону. Проте до прийняття такого закону або до вдосконалення існуючих правил повернення споруд культового призначення, що використовуються не за призначенням, існує потреба введення мораторію на їх приватизацію/продаж.

Це пов'язано з тим, що «в останні роки почастішали випадки приватизації та/або продажу колишнього культового майна, особливо на місцевому рівні, особам, які не мають відношення до релігійних організацій», – зазначається в пояснювальній записці до законопроекту. На думку автора проекту, саме з цієї причини питання щодо заборони приватизації/продажу колишніх культових споруд, які використовуються не за призначенням, порушили представники різних конфесій, зокрема в неодноразових зверненнях Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Як пояснює автор законодавчої ініціативи Ольга Боднар, «запровадження мораторію на приватизацію/продаж будівель (споруд, приміщень) та їх окремих частин, які мали чи мають культове призначення, використовуються не за призначенням та перебувають у державній чи комунальній власності», має за мету «відновлення історичної справедливості та забезпечення проведення реституції раніше націоналізованого нерухомого майна колишнього культового призначення».

Варто нагадати, що в Рекомендації Ради Європи Парламентська Асамблея рекомендує урядам «гарантувати церковним організаціям, майно яких було націоналізовано у минулому, реституцію цього майна впродовж визначеного терміну, а в тих випадках, коли це неможливо, виплату справедливої компенсації», при цьому органам державної влади «необхідно вживати належних заходів з метою недопущення приватизації націоналізованого церковної власності».

Нагадаємо, що це вже друга спроба парламентарів законодавчо заборонити відчуження у приватну власність колишніх культових будівель, які історично та за справедливістю мають бути передані їх справжнім власникам – релігійним організаціям для звершення їх важливої духовної та соціальної діяльності у суспільстві. У травні 2007 року аналогічний законопроект відхилили члени Антикризової коаліції парламенту під час розгляду у першому читанні.

РІСУ.

Суспільство без забобон

«Твоє слово — то правда» (Ів. 17:17).

Забобон — це стійка закореніла думка, яка заважає сприйняти істину. Забобони бувають особистими, релігійними, соціальними, національними, культурними. Забобони небезпечні тим, що вони безпідставно породжують підозру і недовіру.

У Біблії знаходимо багато прикладів того, як забобони заважали людям прийняти істину. В Івана 1:45-51 розповідається про Нафанаїла, який був чоловіком чесним і порядним, але жив під владою тогочасного забобону. Він чекав на Месію, але коли йому повідомили: «Ми знайшли Того, що про Нього писав був Мойсей у Законі й Пророки, — Ісуса, сина Йосипового, із Назарета», відповів: «Та хіба ж може бути з Назарета що добре?». На думку Нафанаїла, Месія не міг походити з того міста. І тоді друзі сказали йому: «Прийди та побач». Іншими словами, переконайся в тому, що і з Назарета може бути щось добре. Цей забобон ледь не завадив Нафанаїлу зустріти Того, в Кому він відчував потребу, — Спасителя Ісуса Христа.

Інша історія описана в Євангелії від Івана 4:7-41. Самарянка зустрілася з Ісусом біля криниці. Коли Ісус попросив у неї напитися, вона дуже здивувалася:

«...юдеї не сходяться із самарянами. Як же Ти, юдеєнин будиши, та просиш напитися від мене, самарянки?». Цей забобон мав релігійну підставу, адже юдеї були переконані, що місце поклоніння Богу — Єрусалим, а самаряни поклонялися на своїй горі. Але Ісус відкрив жінці істину, яка зруйнувала її релігійний забобон: «Повір, жінко, Мені, що надходить година, коли ні на горі, ані в Єрусалимі не будуть ви. Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми вклоняємось тому, що знаємо, бо спасіння — від юдеїв. Але наступає година, і тепер вона є, коли богомільці правди вклоняться будуть Отцеві в душі та правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклоняться» (Ів. 4:21-24).

Тобто не має значення, в якому місці ти поклонишся Господу — в Єрусалимі чи на горі. Самарянка так захопилася словом свого Співбесідника, що пішла і

розповіла всім у місті про цю зустріч. І всі жителі Самарії прийшли, щоб послухати юдея Ісуса, після чого повірили в Нього. Що відбулося? Істина звільнила їх від всіляких забобон.

Забобони формують комплекси, які заважають нам у житті, в роботі, у поклонінні. У книзі Вихід (третій і четвертий розділи) читаємо про Мойсея — чоловіка, який увійшов в історію ізраїльського народу як великий муж Божий. Бог звернувся до нього з важливим дорученням: «Виведи з Єгипту народ Мій, синів Ізраїлевих!». На що Мойсей відповів: «Я не промовець... Я тяжкоустий та тяжкоязикий». Цей комплекс заважав Мойсеєві виконати Боже доручення. Мойсей почав пропонувати Богові на роль проповідника Аарона — свого брата. Але Бога не бентежать наші недоліки. Швидше за все, наше власне акцентування на своїх слабкостях заважає нам самим, а не Богові. «Я не зможу бути вождем і пророком для свого народу», — так думав про себе Мойсей. А Бог сказав: «Зможеш! Куди Я тебе пошлю — підеши, і що звелю тобі сказати — скажеш!».

Історію про Гедеона знаходимо в

шостому розділі Книги Суддів. Бог звертається до чоловіка на ім'я Гедеон і говорить йому: «Йди і стань полководцем, звільни Мій народ від руки ворога». І ось що відповідає Гедеон: «Господи, хто я? Я з бідної сім'ї, я молодший в домі батька, я слабкий, мене ніхто не послухає». «Ти — муж хоробрий!» — говорить Бог Гедеону. Що це означає? Культура того часу породила забобон, який проголошував: «Бідне плем'я — це безнадійно, а якщо ти ще й наймолодший в сім'ї цього племені, ти ніяк не зможеш стати сильним в суспільстві». Бог ламає будь-які забобони, Він хоче, щоб ти знайшов свою долю. Будь хоробрий, не бійся забобонів.

У Біблії багато чудових і повчальних історій. Читаючи Писання і бачачи погляд Божий на різні сфери нашого життя, ми стикаємося з Істиною, яка відкриває очі і допомагає здобути свободу.

Чи може, скажімо, жінка займати керівні посади в суспільстві? Дехто відповів би однозначно: «Ні! Не може!». А хтось сказав би: «Ну, це залежить, в якому суспільстві». Звичайно, у суспільстві, в якому існує забобон, що жінка не може бути керівником, жінка ним і не стане. Однак про це ще можна посперечатися. Адже є винятки, коли жінки управляли, керували, пророкували і навіть судили. Однією з таких була Девора, дружина Лапідотова — пророчиця і суддя.

Девора стала на чолі суспільства з такою складною культурою, не вдаючись до якихось інтриг і не бажуючи владарювати, а просто зберігаючи в богобійному серці бажання служити Богові і своєму народові. Ця жінка мала не тільки поклоніння народу, але також і визнання від нього. Люди любили її, приходили до неї за порадою, довіряли їй, тому що

вона була провідником Божих законів.

І в наші дні доводиться зустрічатися із забобонами. Забобони, паралізуючи волю людини, заганяють її в депресію. Людина стає рабом своїх і чужих забобонів. Але Ісус прийшов, щоб зруйнувати всяку оману і дати людям свободу.

Скільки жінок, наприклад, думають, що вони негарні і тому ніколи не вийдуть заміж. Вони виснажують себе різними дієтами, витрачають гроші на модне вбрання, косметику. Вони намагаються наслідувати вигаданий ідеал краси, навіть не підозрюючи про свою унікальність. Інші жінки, переконані у своїй вроді, кажуть: «Не родись красивою, а родись щасливою». Так, але врода — не перешкода для щастя. Окрім того, є ще внутрішня краса, яка значно вагоміша в очах Божих.

Жінки, залишайтеся самими собою, не намагайтеся стати чияюсь копією, будьте оригінальними і унікальними — такими, якими ви є в очах Божих!

Дехто думає: «Мені не щастить в любові», і цей забобон зв'яже будь-які його спроби створити щасливу сім'ю. Але ніяке минуле, навіть найжахливіше, не може вкрасти прекрасного майбутнього!

Отже, думка більшості — це ще не шлях до істини. Незалежно від того, де ти живеш, до якого народу належиш, в якій культурі виховувався, яке становище в суспільстві займаєш, освічений ти чи не дуже, чоловік ти чи жінка, Бог може сказати тобі: «Ти потрібний Мені, йди за Мною!». «Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього» (2 Хр. 16:9).

Пізнайте істину, і істина поверне вас вільними! «Промовляє до нього Ісус: «Я — дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6).

«Ось я, пошли мене!»

«І злине на тебе Дух Господній, і ти будеш з ними пророкувати, і станеш іншою людиною. І станеться, коли збудуться тобі ці ознаки, — роби собі, що знайде рука твоя, бо Бог з тобою» (1 Сам. 10:6-7).

Помазавши Саула на царя, Самуїл сказав, що той стане іншою людиною, коли злине на нього Дух Господній. Самуїл вказав і на ознаки, за якими Саул повинен переконатись, що Бог з ним. А з Богом — дій сміливо. Коли ти з Богом — у тебе широкі можливості.

Між цією історією і чудесною дією Духа Святого в новозаповітних віруючих можна провести паралель. Народжена згори людина стає новим творінням. Дух Святий дає їй здатність вершити діла Божі, і відбувається чудо — людина починає співпрацювати з Богом!

Для чого Саулу треба було знати, що Бог з ним? Що дає це знання? Присутність Бога в нас дає відвагу у вірі, надію, свободу, радість. Якщо Господь з нами, значить, буде успіх у служінні, буде благословення.

Разом з тим присутність Бога покладає на нас певну відповідальність. Якщо ми віримо, що Бог з нами, то не можемо сидіти склавши руки, не можемо залишатися в спокої, бути недбалими — треба братися за діло. Господь з нами не для того, щоб втішати, звеселяти чи збагачувати. Він вселяється в нас, щоб ми були здатні співпрацювати з Ним, щоб ми були зброєю в Його руках і вершили діло Його.

Самуїл сказав Саулу, що, увійшовши в присутність Божу, він має право діяти. Але при цьому застеріг: «Роби, що може рука твоя». Як це зрозуміти? Невже з Господом нам не все під силу? Як же тоді апостол Павло говорить: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі»?

Кожен з нас, перебуваючи в Господі, може приєднатися до відважних слів великого апостола. Але питання в тому, чи можу я братися за будь-яке діло, коли зі мною Господь? Піду благовістити — все добре, почну зцілювати хворих — теж буде успіх, почну співати в хорі, викладати в недільній школі, писати книги, займатись матеріальним служінням, зводити

молитовні дома — усе вдається. А якщо не вдається, отже, Бога зі мною нема? Ні, це не так!

«Роби собі, що знайде рука твоя», — тут береться до уваги здібність людини. У всіх нас різні таланти і здібності. Господь Сам розподіляє дари, як Йому до вподоби, і, відповідно до цього, дає доручення.

«І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво — то виконуй його в міру віри, а коли служіння — будь на служінні, коли вчитель — на навчання, коли втішитель — на потішання, хто подає — у простоті, хто головує — то з пильністю, хто милосердствує — то з привітністю!» (Рим. 12:6-8).

Цю істину бачимо і в Біблії, і в практичному житті. Люди, з якими перебуває Господь, мають різні здібності, а через це й різні доручення, різне поклоніння, тому не можна братися за будь-яке діло.

У цьому питанні існує й інша небезпека — недооцінювати свої здібності. Коли Бог щось доручає, ми можемо не погоджуватися з Ним і говорити: «Я не вмію цього робити, моя рука цього не може». Як і Мойсей, ми інколи просимо Бога послати кого-небудь іншого, ніби ми краще знаємо, хто справиться з тим чи іншим ділом. Мойсей був неговірним, і йому здавалося, що він не придатний для того діла, на яке посилав його Господь. Але хіба Бог помиляється?

Перебування Господа в нас дає силу для виконання дорученого і впевненість, що це подобається Йому. Дух Святий спонукує нас робити те чи інше і підтримує в служінні. Він може поправляти нас: «Ось це роби, а це — не треба». Христос сказав одного разу Своїм учням: «То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй». Іншими словами, хоч ви й апостоли, але цим не займайтеся, робіть те, що вам під силу: проповідуйте Євангеліє аж до краю землі. І при цьому обіцяв: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку».

Яке служіння не доручав би вам Господь, ви, з Його благословенням, зможете його здійснити. Це якраз те, що може ваша рука. Адже Всевидючий не помиляється! Якщо вам здається, що ви не спроможні це робити, ви немічні і інший зуміє робити це значно краще, нагадайте собі, що Господь не помиляється. Вкладіть свою слабку руку в Його правницю і з радістю станьте в ряди тих, хто каже: «Ось я, пошли мене!».

У що вірять свідки Єгови

Секта, відома сьогодні як свідки Єгови, виникла в Пенсильванії в 1870 році як група із вивчення Біблії, яку заснував такий собі Чарльз Рассел. Цей Рассел почав писати серію книг під назвою «Дослідження Писання», яка до його смерті нарахувала шість томів. Книжки включають в себе практично всю теологію свідків Єгови. Після смерті Рассела його друг і наступник Джозеф Резерфорд у 1917 році написав сьому і останню книгу з серії — «Досконала тайна». У 1886 році було засновано товариство Вартової башти для забезпечення швидкого поширення вчення руху. Цю групу називали «расселітами», поки через внутрішньо-організаційний розкол в 1931 році вона не була перейменована на свідків Єгови. Група, від якої вони відділилися, почала називати себе «дослідниками Біблії».

У що ж вірять свідки Єгови? Детальний розгляд їх доктрин щодо таких питань, як божественність Христа, Трійці, Духа Святого, спасіння, відкуплення тощо свідчить, що вони не дотримуються ортодоксальних християнських позицій. Свідки Єгови вірять, що Ісус — це архангел Михаїл, найвища коли-небудь створена істота. Таке твердження, по своїй суті, суперечить Біблії, адже там чітко говориться про те, що Ісус — Бог (Ів. 1:1, 14; 8:58; 10:30; Рим. 9:5; Кол. 2:2, 9; Євр. 1:8-9 та ін.).

Свідки Єгови також вірять, що спасіння досягається через поєднання віри, добрих діл і покірності. Але і це твердження суперечить Біблії, яка неодноразово повторює, що спасіння досягається лише завдяки вірі (Ів. 3:16; Еф. 2:8-9; Тит. 3:5).

Вони відкидають ідею Трійці, кажучи, що

Ісус є створеною особою, а Духа Святого вони вважають просто силою Господньою.

Свідки Єгови відкидають концепцію відкуплення Христом всіх гріхів віруючих Своєю смертю — замість цього вони дотримуються теорії, яка говорить, що смерть Ісуса — це плата лише за перворідний Адамов гріх.

Як свідки Єгови виправдовують і доказують ці небіблійні доктрини? Вони заявляють, що Церква протягом віків перекрутила Біблію, і знову переклали Біблію, називаючи її перекладом Нового світу. Товариство Вартової башти змінило текст Біблії, щоб підігнати його під своє лжевчення, замість того, щоб зробити навпаки. Переклад Нового світу перевидавався багато разів, тому що свідки Єгови знаходять все більше віршів Біблії, які суперечать їх доктринам.

Свідків Єгови можна назвати культом, який лише зовні спирається на Біблію. Вартова башта базується на оригінальних і розширених вченнях Рассела, Резерфорда і їх послідовників. Керівний орган Вартової башти — єдиний орган цього культу, який проголошує свою виняткову компетентність тлумачити Біблію. Іншими словами, усе, що говорить Вартова башта про вірші Біблії, вважається незаперечним, незалежна думка рішуче відкидається.

Це безпосередньо суперечить Павловим настановам Тимофію (і всім нам): намагається «поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди» (2 Тим. 2:15). Ці слова — чітка інструкція від Бога для кожного з Його дітей. Він бажає, щоб усі ми щоденно вивчали Біблію, аби не суперечити Його Слову.

Свідки Єгови заслуговують похвали за «євангелізаційні зусилля». Мабуть, не існує іншої такої релігійної групи, як свідки Єгови, яка б так наполегливо доносила свою новину. На жаль, ця новина повністю перекручена, вигадана і неправдива. І лише в Божій владі розплющити їм очі на істину Євангелія й істинне вчення Божого Слова.

Підемо туди, де нас давно чекають

Дві крайності в житті християн роблять з них інвалідів і калік.

Деякі віруючі стають настільки супердуховними, що людських порад і чуті не хочуть. Їм вже зовсім не обов'язково ходити на служіння і на домашню групу. Адже там всі тілесні, і «опускатися» до їх рівня не можна. Такі особи говорять мовами людськими і ангельськими, мають дар пророцтва, знають всі таємниці, мають таку віру, що Говерлу можуть перекинути в Чорне море. Та що там Говерла, вони готові кинути в вогонь.

Якщо ви — один з таких людей і при цьому зовсім не бачите необхідності спілкуватися з братами і сестрами, то говорю вам: ви — ніщо! Тому що любові не маєте. Тільки на мене ображатися не треба. Усі претензії — до Павла (1 Кор. 13:1-2).

По-друге, віруючі взагалі забувають, коли останній раз розмовляли з Ісусом Христом, а живуть лише за рахунок чужих об'явлень, чужих молитов і постів. Словом, це такі собі духовні паразити!

У будь-якій церкві є християни, які, прочитавши «полум'яну» книгу про помазання, прослухавши «запальну» проповідь про владу і силу в Христі, готові на будь-які подвиги «в дусі». Однак минає день-два, у кращому разі, місяць-другий, і всі поривання щезають. Проблема — у відсутності власного глибокого кореня в Ісусі Христі. Піднімається сонце, і рослина засихає, так і не принісши плоду. Такі люди забули, що завіса в святіє святих розірвана багато років тому, і туди можуть заходити не лише Рік Реннер, Бенні Хінн і Йонгі Чо, а й Маруся Петренко, Василь Іваненко і Петро Кириленко (Євр. 10:19-23).

Святіє святих — це місце, куди в Старому Заповіті первосвященик заходив раз у рік, щоб принести жертву за народ. Там перебував Сам Єгова. Усі знали: якщо ковчег заповіді в народі, отже, з ними Господь. Але тепер це заповідне місце відкрите для всіх бажаючих. Тільки щоб туди увійти, треба мати шире серце, сповнене вірою, і це серце повинно бути очищене від грішної совісті, а тіло омите чистою водою, тобто Словом Божим (Євр. 13:23).

Безумовно, у кожного своє поклонання і свій потенціал. Те, що Бог у святому святих скаже апостолу, Він не скаже новонаверненому віруючому. Але для кожного, без усякого сумніву, у Господа є особливе Слово.

Мені дуже подобається слухати об'явлення, які Бог об'явив комусь. Але, якщо минає час, а в моєму дусі не вирують істини, які Бог об'явив особисто мені, доводиться задуматися. Це означає, що появилася якась перешкода в особистих стосунках з Господом, а може, позначився сатанський тиск.

Так чи інакше, нашою метою повинно бути святіє святих. Консервовані помідори смачні, але свіжі завжди набагато смачніші. Те, що є у святому святих, ми не знайдемо в жодній книзі і не почуємо на жодній касеті. Останній час — це час, коли люди, у тому числі християни, будуть знати Бога не з чуток, не з чийось слів, а особисто, проводячи багато часу в спілкуванні з Богом у святому святих. Ми живемо в час, коли повинно сповнитися пророцтво Єремії: «І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи «Пізнайте Господа!». Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, — каже Господь...» (Єр. 31:34).

(Газета «Камінь наріжний»).

Скрипнула хвіртка, і через хвилину до кімнати увірвалася весела Оля. Вона прийшла зі школи і відразу почала ділитися новинами дня.

— Донечко, йди переодягнися, а за обідом розповіш про все. А де твоя тепла кофтинка? — звернулася мама до доньки.

— Ой! Я забула її в школі, — злякано вигукнула дівчинка.

— Це й не дивно, адже надворі потепліло, а ти ще й така схвилована сьогодні. Але завтра знову буде холодно, адже вже зима, — спокійно сказала мама.

— Можна, я збігаю до школи? Клас, напевно, ще відкритий.

— Добре. Але не затримуйся.

Оля побігла. Вернулася притихла, стривожена. Клас був зачинений. Наступного дня зі школи дівчинка повернулася зовсім знервована. На мамине німе запитання полилися сльози, які накопичувались увесь шкільний день. А трапилось ось що.

У класі залишилися чергувати Світлана і Катруся. Вони знайшли забуту кофтинку і почали забавлятися нею, кидаючи одна одній. Потім котрісь зі дівчат спало на думку витерти кофтиною дошку. Веселощі були якимись бездумними, ніби дівчатка задалися метою знищити кофтинку як найсправжнішого ворога.

Вони насолоджувалися своїми діями, верещали і сміялися. Раптом підкинута вгору кофтинка зачепилася за цвях. Дівчатка, підскакуючи, пробували зірвати її. Від незграбного руху вона розірвалася і впала на підлогу. Дівчатка злякалися.

Тут до класу повернулася вчителька, щоб перевірити роботу чергових. Яким же було її здивування, коли вона побачила двох переляканих дівчат з розірваною кофтиною в руках. Світлана і Катя почали звинувачувати одна одну. Нічого не залишалося, як запросити до школи їхніх матерів. Уранці всі діти обговорювали поведінку двох вчорашніх чергових.

Наступного дня мама проводила Олю до школи. Вона весь час обмірковувала, як залагодити конфлікт. Адже з цими дівчатками дочці доведеться ще кілька років навчатися разом. І буде погано, якщо між ними виростуть образа і зло.

Докававшись, коли почнуться уроки, мама постукала в двері класу. Виглянула вчителька. Побачивши Олину маму, вона почала вибачатися за те, що сталося, і сказала,

Тепла кофтинка

ЖИТТЄВІ УРОКИ

що вимагала в батьків дівчат купити нову кофтинку. Мама Катрусі погодилася одразу, а мама Світлани дуже обурювалася і відмовлялася давати гроші, але таки дала.

— Кофтини, звичайно, жаль.

Але є те, що набагато важливіше за неї. Це стосунки дітей. Добре, щоб матері допомогли дівчаткам усвідомити це, якщо хочуть виховати їх добрими і порядними. І ще — прошу вас, не кажіть нікому, що я приходила, — сказала мама.

Через кілька днів Оля принесла зі школи нову кофтинку. А через деякий час почала розповідати, як Світлана намагався непомітно образити її: то скине з вішака її куртку на підлогу, то копне ногою портфель.

— Мамо, адже я не винна, що вона порвала кофтинку. Я її не просила купувати нову і не одягну її ніколи, — плачучи, говорила Оля.

— Я куплю тобі іншу, а ця залишиться твоєї сестричці. Не викидати ж її. Та й повернути не можна. Це буде образливо для матерів. Адже гроші належать їм, а не дівчаткам.

— Мамочко, але ж що робити?

— Думаю, тут знадобиться твоє терпіння. Ти готова терпіти для того, щоб Світланка стала добрішою?

— Звичайно.

— Тоді слухай, що я тобі скажу. Ніколи не дорікай їй за те, що трапилось, і постарайся простити їй від щирого серця. І коли вона тобі робить зло, навіть не дивися в її бік, ніби не знаєш, хто це зробив. Розмовляй так, мовби вона твоя подруга. Якщо їй потрібна допомога, то першою допоможи. Бог не даремно вчить нас любити. Він любить

нас такими, якими ми є. А в кожній людині багато доброго. Що, наприклад, тобі подобається у Світлані?

— Вона добре малює, добре вчиться.

— Ось бачиш, постарайся розгледіти в ній ще щось добре. Звичайно, донечко, тобі буде нелегко. Але ти сильна і обов'язково зможеш витримати всі випробування.

... Багато днів кануло в минуле. Давно забуті пригоди з кофтиною і всі випробування, через які пройшла Оля. Сьогодні вона обмірковує з мамою, що краще купити Світланці на день народження. Тепер вони найкращі подруги. Оля знає, що Світланка найбільше любить малювати. Чи не подарувати їй фарби — ті, що в тубиках, як у справжніх художників?

Тетяна Жуганова.

Треба знати істину

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО ТЕМИ

Кожен, хто із завмиранням серця береться читати роман такого собі Дена Брауна «Код Да Вінчі», опиняється перед досить серйозною небезпекою. Історичні факти і реальні події у цьому витворі так непомітно переплітаються з надуманими, що пересічному читачеві бракує знань, аби перевірити кожну думку і відділити її від підробки. Тому, щоб розвіяти сумніви, було б непогано згадати деякі історичні факти.

Чи насправді Ісус стверджував, що Він — Бог? Безперечно, оскільки майже все, що Він говорив і робив, вказує на це. Візьмімо, наприклад, чудо ходіння по воді. Писання говорить: «Розтягусь небо Він Сам, і ходити по морських висотах» (Йов 9:8). Ось, виявляється, у чому річ. Цей вірш зі Старого Заповіту був добре відомий тим, до кого звертався Ісус: лише Бог ходить по морських висотах. Тому коли Ісус вирішує йти по воді, Він виявляє не лише Свою силу, але й Своє Божество; це наочний урок, а не атракціон.

Жоден з нас, розуміючи, що людина не може рівнятися з Богом, не повіє б таким чином. І ми не почали би стверджувати, як твердив Ісус: «Говорить до Нього Пилип: «Господи, покажи нам Отця, — і вистачить нам!». Промовляє до нього Ісус: «Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця, то як же ти кажеш: «Покажи нам Отця?»» (Ів. 14:9).

До речі, вороги Ісуса зовсім не вважали, що в Його словах було щось двозначне: «Юдеї Йому відказали: «Не за добрий учинок хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, — бо Ти, бувши людиною, за Бога Себе видаєш»» (Ів. 10:33).

Безумовно, учні Ісуса і ранні християни з самого початку вважали божественність Христа основою своєї віри: «Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творива. Бо то Ним

створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, — усе через Нього й для Нього створено!» (Кол. 1:15-16).

У цьому тексті апостол Павло говорить про Ісуса як про образ Бога і далі отожднює Його з Творцем. Важливо усвідомити, що послання Павла були написані незабаром після смерті Христа і написані не в жанрі легкої прози. У посланнях Павла, як наприклад, у тексті, наведеному вище, викладені принципи віровчення, що вже існували тоді і були сформульовані незабаром після смерті Ісуса. Ці принципи виражали поняття ранньохристиянської громади про Ісуса, і центральним було поняття про Його Божественність.

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами...» (Ів. 1:1, 14).

Вчитуючись в ці перші слова Євангелія від Івана, ми бачимо кілька основних думок, які викликали суперечки у двох наступних віках. По-перше,

Іван ясно стверджує божественність Ісуса: «Слово (Ісус) в Бога було і Бог було Слово (Ісус)». Починаючи своє Євангеліє, апостол навряд чи зумів би знайти сильнішу і виразнішу форму для своєї думки.

По-друге, Іван заявляє, що Ісус вічний: «Споконвіку було Слово». У романі «Код Да Вінчі» наводиться помилкове твердження, нібито божественність Христа заперечували на Нікейському соборі. Насправді суперечка йшла про те, чи був Христос настільки вічним, як Отець: чи був час, коли Ісус «не існував»

разом з Отцем. Але ніхто з присутніх на соборі не вважав Христа просто людиною.

І нарешті, Іван підкреслює втілення Ісуса: Він був повністю Людиною і повністю Богом. Ця остання обставина дуже важлива, оскільки гностики заперечували людську природу Христа, а не Його божественність. Гностики вважали все матеріальне злом і тому не могли сприйняти, що Ісус був повністю Людиною.

Періодично в природі зустрічаються такі явища, які важко класифікувати. Наприклад, досить дивно, що кит належить до ссавців. Той, хто живе в океані, не повинен носити ім'я ссавця.

Серед релігійних вождів Ісус — наче кит, якого нерідко причислюють до інших великих пророків і вчителів: Мойсея, Магомета і Будди. Але будьмо чесними: Він не вписується в цей ряд. Цей незвичайний релігійний Вчитель вчив і заявляв про те, що при серйозному аналізі дозволяє віднести Його до зовсім іншого виду. Він називав Себе Богом.

Відомий оксфордський професор К. С. Льюїс пропонує наступну дилему: «Я кажу все це, щоб запобігти воїстину немудрому зауваженню, яке часто можна почути: «Я готовий визнати, що Ісус — великий вчитель моральності, але відкидаю Його претензії на те, що Він Бог».

Говорити так не слід. Простий смертний, який твердив би те, що говорив Ісус, був би не великим вчителем моральності, а або божевільним, подібним до тих, хто вважає себе Наполеоном чи чайником, або самим дияволом. Іншого бути не може: або цей чоловік — Син Божий, або Він божевільний чи щось гірше. І ви повинні зробити вибір: можете відвернутися від Нього як від ненормального і не звертати на Нього жодної уваги; можете вбачати в Ньому диявола; а якщо ні, вам не залишається нічого іншого, як впасти перед Ним і визнати Його Господом і Богом. Тільки відмовтесь, будь ласка, від цієї зверхньої нісенітничі, нібито Він був великим учителем-гуманістом. Він не залишив нам можливості думати так».

Як знайти супутника життя

поради молодим християнам

Коли Бог створив перших людей і вмістив у Едемському саді, Він дав їм свободу їсти з будь-якого дерева. Бог не диктував, коли споживати яблука, а коли банани. Це був повністю їх вибір.

Однак була встановлена межа навколо дерева пізнання добра і зла. Коли вони вирішили з'їсти заборонений плід, це призвело до серйозних наслідків.

Так само і з вибором супутника життя: Бог дав нам свободу шукати і знайти одне одного, але є речі, навколо яких Він поставив перепону.

Звільніться від забобонів

Шлюб з самого початку встановив Бог як основу будь-якого суспільства на всі часи. Коли Бог створив цей світ і перших людей, Він проголосив: «Недобре, щоб бути чоловіку самотнім». Він узяв ребро чоловіка і з нього створив жінку. Бог зробив це, щоб символічно показати тісний взаємозв'язок між чоловіком і жінкою. Саме тому ми відчуваємо особливу «зацікавленість» одне до одного і бажання з'єднатися. Через те, що ці стосунки такі природні, ми часто забуваємо, що вони мають божественне походження. Одружитися і вийти заміж, заснувати сім'ю і виховати наступне покоління — важлива частина Божого плану для твого життя.

Необхідно розуміти це з самого початку, тому що бажання створити сім'ю вложено в людину при створенні. У той же час це не означає, що дві половинки, беручи шлюб, створюють одну повноцінну людину. Твоя цінність в очах Божих не залежить від того, перебуваєш ти в шлюбі чи ні. Коли Ісус Христос став Сином Людським, Він був чоловіком. Біблія говорить, що в Ньому тілесно жила вся повнота Божества (Кол. 2:9). Ісус не був «половиною» людини, хоча Він ніколи не був одружений. Його життя було повноцінним людським життям. Він не був невдоволений в жодній сфері Свого життя.

Павло пише, що в шлюбі чоловік роздвоюється у своїх бажаннях, тому що повинен догоджати і Господу, і дружині (Кор. 7:32-35). Це не означає, що Павло принижує шлюб, він просто реально дивиться на речі. Навпаки, бажання зруйнувати концепцію шлюбу як основу для побудови суспільства — цілковита ересь, що суперечить Біблії. Саме Павло говорить, що це «духи підступні і наука демонів», які одружуватись забороняють (1 Тим. 4:1-3).

Попри те, що деякі люди самі вирішують залишатися самотніми, переважна більшість людей хочуть створити сім'ю. Хоча підбадьорити тебе, молодий читачу: безперечно, є людина, яка стане твоїм супутником життя! Можливо, ти відчуваєш зараз, що це неможливо, але, без сумніву, є людина, з якою ти можеш прожити щасливо все життя! Найбільша перепона для створення сім'ї — це не твій зовнішній вигляд чи здібності, а твоє неправильне мислення. Хай Господь оновить твій розум під час читання цієї статті. Не будь впертим і не комплексуй, нехай забобони, страхи і безнадія залишать тебе назавжди!

Бог не подасть твого майбутнього супутника на тарілочці

У християнстві в питанні одруження чомусь поширеними стали неправильні думки. Ось перша: «Господь повинен подати мені майбутнього супутника

життя на тарілочці з голубим пасочком». Ніде в Біблії Бог не обіцяє привести до тебе майбутнього чоловіка чи дружини! Найближче до цього вірш із Пр. 19:14: «... жінка розумна — від Господа».

Діти теж подарунок від Господа (Пс. 127:3), але ж не будеш ти просто чекати, що вони появляться самі собою. Отже, нема біблійної основи і для того, щоб пасивно очікувати, що Господь приведе тобі дружину чи чоловіка незалежно від тебе. Слово також говорить: «Хто жінку чеснотну знайшов, знайшов той добро і милість отримав від Господа» (Пр. 18:22). Але не Бог збирається одружуватись, а ти. Звичайно, Він хоче допомогти у всій цій процедурі, проте це зовсім інше питання.

Надто часто я бачив, що люди заціклювались на тому, що абсолютно необхідно зустрітися з ним (нею) надприродним чином. Насправді зовсім не обставини, за якими ми зустрілися, вирішують, наскільки успішним буде наш шлюб. Шлюб створюється і цілком залежить від нашої відданості одне одному рік за роком. Ти не досягнеш остаточної перемоги в день весілля, це день, коли все тільки починається!

Якщо хтось в історії і отримав дружину надприродним чином, то це Адам. Але Адам і Єва не будували свою сім'ю на Божих принципах. Їх сім'я пережила величезну трагедію, коли старший син вбив свого брата. Більшу частину свого життя вони жили в печалі і під прокляттям, хоч, без сумніву, саме Бог їх поєднав. Їх нащадки не перетворили землю на Едемський сад, як того хотів Бог.

Звичайно, ми не відкидаємо тих, хто має сильне свідчення про обставини своєї зустрічі, але ти можеш мати не менш щасливу сім'ю, навіть якщо зустрів свою кохану за звичайних обставин.

Нереальні мрії

Друга твердиня, яку треба проаналізувати, називається «прекрасний принц на білому коні». «Духовно зрілий, дисциплінований, вродливий, люблячий, веселий, сильний молитовник, вміє брати відповідальність на себе» чи якісь інші характерні риси потрапляють у твій список. Список збільшується, і врешті-решт твоїм ідеалом стає той, кого взагалі не існує, — прекрасний принц на білому коні.

Раджу тобі взяти свій список в руки і подивитися в дзеркало. Не забудь, що прекрасні принци одружуються лише з прекрасними принцесами (чи навпаки). Що я маю на увазі? Навіть якщо та людина, за яку ти збираєшся вийти заміж чи з якою хочеш одружитися, така фантастична, то вона напевне захоче одружитися з тим, хто на одному з нею рівні. Чи це ти? Нехтування особистою гігієною і не досить правильна мова можуть відштовхнути від тебе прекрасного принца.

Якщо ти шукаєш людину із зовнішністю кінозірки, то треба пам'ятати, що ті окремі люди, які мають такий зовнішній вигляд, напевне шукають собі відповідного партнера. Я не кажу це, щоб принизити тебе, а щоб ти побачив: найкраще — це знайти партнера, від-

повідного тобі, і потім зростати разом у вірі і спільно будувати свою сім'ю.

Якщо ти прагнеш до вищого, ти перший повинен змінитися. Люди, які досягли певного віку, як правило, стають більш вимогливими. Вони вже встигли встановити звички у своєму житті і вже не такі гнучкі, як молоді. Чим старшими ми стаємо, тим менші можливості для вибору. З віком підвищується ризик, що ти будеш готовий взяти кого-небудь, лиш би не залишатися самотнім, або станеш пасивним і переконаєш себе: «Я ніколи не матиму сім'ї».

Можливо, щось радикально повинно змінитися у твоєму розумінні, якщо ти десять років мрієш одружитися і досі нікого не знайшов. Уся справа — у твоєму списку. Подивися чесно на свої переваги. І розірви свій список, якщо взагалі хочеш коли-небудь одружитися!

Обітниця з Фил. 4:6 — не турбуватися ні про що, а завжди в молитві відкривати свої бажання перед Богом — може бути доброю основою для молитов, але треба мати і реальну основу. Після того, як ти помолишся, починай діяти. Ми повинні молитися з вірою, щоб одержати відповідь, але віра завжди підтверджується ділами.

Петрові було вже за 30. Одного разу він зайшов до нас в гості. Коли ми сіли за стіл, він заговорив про те, як мріє знайти дружину. В останні тижні це стало особливо нестерпно, пояснював він. Ми ще трохи поговорили, і я запропонував йому помолитися за це молитвою згоди. Ми розгорнули Послання до филипп'ян і читали з четвертого розділу. Потім я запитав у нього, чи може він собі уявити, якою повинна бути його майбутня дружина. Я не мав на увазі колір волосся і очей, я говорив про тип особистості, який йому подобався. Після того, як Петро зміг сформулювати це для себе, ми порадили йому самому молитися і відкрити свої бажання перед Богом. Після цього ми всі разом подякували Господеві, що Він почув наші молитви. Через кілька місяців він зустрівся з Сузанною, і вони покохали одне одного. Сьогодні в них чудова сім'я і кілька дітей.

Звичайно, Бог відповідає на молитви, але Петро повинен був сам щось зробити, коли познайомився з Сузанною.

Сімейні стосунки будуються і шлюб може стати щасливим, навіть якщо обоє вважають, що початок не був таким вже і досконалим. І так само успішний початок може закінчитися провалом.

Ніколи не забуду розповіді одного проповідника про те, як він зустрівся з «досконалою» жінкою, яка стала його дружиною.

«До мого спасіння я був алкоголіком. Яюсь, бажаючи закінчити життя самогубством, я хотів з'їхати з моста на автомашині. Моя спроба не вдалася. Авто було розбите, а я прийшов до тями в реанімації, з ніг до голови в гіпсі. Через деякий час я зміг розмовляти з медсестрою. Виявилось, що з цієї медсестрою у нас було дуже багато спільного. Ми обоє були розчаровані в людях і суспільстві і обоє любили випити. Вона навіть давала мені розведений спирт через трубочку. Коли мене перевели в іншу лікарню, ми писали одне одному листи. Через три місяці в черговому листі я оспівдився їй. Перші два роки нашого спільного життя були справжнім пеклом на землі, і тільки дивом справа не дійшла до розлучення. Ми були чудесним чином спасенні, і Бог відновив наше життя і покликав нас на служіння. Тепер я не можу сказати нічого, окрім

того, що вона — найдосконаліша жінка у світі. Я не можу висловити словами, що вона для мене означає».

Він просто світився, коли розповідав цю історію. Це лише одне із багатьох свідчень, які показують, що сім'я може бути щасливою, навіть якщо спочатку все було погано.

Єдино правильний варіант...

Третє питання — це теорія, що «існує лише один-єдиний придатний партнер». Як видно з Еф. 2:10, без сумніву, у Бога є план для нашого життя. «Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували». Коли ми шукаємо Бога, щоб виконувати Його волю, ми знаємо, що Його воля для нас добра, а не погана.

Однак Бог віддав вибір в наші руки. У Фил. 2:13 описано, як Господь втілює Свою волю в нашому житті: «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю». Коли ми шукаємо Господа і віддаємо Йому своє життя, Він діє через вмонтовані механізми, вкладені в нас при творенні. Серед всього іншого до них належить те, що ми називаємо закоханістю.

Ти знайдеш свого партнера серед людей, які природним чином приваблюють тебе. Є певний тип людей, в яких ти можеш закохатися, і є інші, яких ти не можеш уявити собі поруч. Серед привабливих для тебе людей ти природним чином знайдеш того, хто стане правильним вибором для тебе. Якщо ми не будемо надто ускладнювати це, ідучи за своїми почуттями, ми знайдемо правильний шлях.

Це зовсім не пов'язано з характером чи зовнішнім виглядом, а швидше — із внутрішньою сутністю людини. У «своєї» групі ти знайдеш того, з ким зможеш побудувати щасливу сім'ю, тому потенційно є чимало тих, з ким ти міг би мати успіх. Але після того, як ви одружитесь, існує тільки один-єдиний, який є волею Божою для тебе.

Дуже уважно стався до різних пророчств, які обіцяють особливу людину саме для тебе! Ти також не можеш «брати вірою» якусь конкретну людину. Це вид ворожіння, який різними засобами намагається контролювати інших людей чи обставини.

Одного разу я розмовляв з жінкою, яка заціклилася на такому «пророчстві». Вона запитувала, чому Бог не допоміг. Обіцяний їй чоловік взагалі не дивився в її бік і одружився з іншою, але через це «пророчтво» вона все одно вірила, що він коли-небудь стане її чоловіком.

Неможливо примусити іншу людину одружуватись, ґрунтуючись на «духовних» переживаннях. Я розмовляв з людьми, які в духовних переживаннях бачили себе разом у служінні Господу. Вони відчували, що змушені одружитися, хоч не відчували любові і не підходили одне одному.

Ніколи не забувай, що ти не повинен одружуватися, якщо не хочеш і відчуваш примус! Релігійні демони часто діють у цій сфері.

Звільнись від самоприниження

Якщо ти думаєш, що «поїзд вже пішов», коли той, у кого ти був закоханий, вийшов заміж чи одружився, то не забудь, що завжди приходить наступний поїзд, і він нічим не гірший. Тільки не сиди вдома в депресії, тому що досі ні один чоловік і ні одна дружина не прийшли по пошті накладною платою. У людини, яку покинув друг, можуть розвинути комплекс неповноцінності і низька самооцінка.

Є два види самооцінки: тілесна, в основі якої лежить гордість, і духовна, в основі

якої — упевненість в Бозі. Бог, природно, хоче, щоб у тебе був збалансований духовний погляд на себе. Він створив тебе унікальною особистістю. Ти такий, який ти є, в основному, тому, що Бог хотів, щоб ти був таким. Саме тому Він любить тебе передусім за те, хто ти є, а не за те, що ти робиш чи не робиш. Можна побачити, наскільки ми цінні в очах Божих, поглянувши на ту ціну, яку Він заплатив, щоб відкупити нас. Ти станеш впевненішим в Бозі, якщо погодишся з Ним і приймеш цю любов.

Ти, звичайно, знаєш, що негарно сміятися над людьми і зневажати їх через їхні характер, зовнішній вигляд, колір шкіри чи таке інше. Але в очах Божих так само негарно зневажати самого себе. Це образа Творця, коли ти дивишся на себе із зневагою. Не роби цього, зміни своє мислення прямо зараз! Перестань говорити про свої маленькі вуха, великі ноги чи широкий ніс. Самоприниження — це гріх. Краще дякуй Богові за те, що Він створив тебе і що ти «дивно утворений», як робив цар Давид (Пс. 139).

Якщо Бог тебе так сильно любить і знаходить задоволення в тому, що ти існуєш, то, звичайно, є багато людей, які думають так само. Завжди знайдеться хтось, хто думає, що ти привабливий, тому не треба намагатися бути тим, ким ти не є. Іди і спілкуйся з друзями, щоб ти був відкритий для нових контактів. Церква — це єдине місце, де можна знайти свого супутника життя, але якщо ти думаєш, що у місцевій церкві ніхто не годиться для тебе, просто розшир коло свого християнського спілкування.

Пам'ятай також: «А окрасою їм нехай буде не зовнішнє — заплітання волосся та навішання золота або вбирання одяг, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом» (1 Петр. 3:3-4). Той, хто всі свої зусилля спрямовує на зовнішній вигляд, створює тільки гарну упаковку, не турбуючись про внутрішній зміст. І навпаки, якщо всередині в тебе є дорогоцінне в очах Божих, не зашкодить, якщо упаковка теж буде гарною! Здорово турбота про свій зовнішній вигляд і стиль поведінки — це зовнішнє вираження внутрішньої святості. Ісус не виглядав обіранцем!

Однак це не означає, що ти повинен бути захопленим духом цього світу і думати, що тільки зачіска і модний одяг роблять тебе привабливим і бажаним. Ці вірші говорять про те, що живе спілкування з Богом дасть тобі таку красу, з якою не зможуть зрівнятися жодна одіж чи біжутерія цього світу.

Ісус викривав фарисеїв саме за те, що вони турбувались лише про зовнішній вигляд, а всередині були наповнені злістю, ненавистю і підступністю. Ісус говорив, що, у першу чергу, треба очиститися внутрішньо, і лише тоді все зовнішнє зможе стати чистим (Лк. 11:39-41).

Д. Ф.

Біблія про батька-християнина

Найголовніша заповідь Святого Писання проголошує: «І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю» (5 М. 6:5). А перед цим читаємо таке: «Щоб ти боявся Господа, Бога свого, щоб пильнувати всіх постанов Його та заповідей Його, що Я наказую тобі, ти й син твій, та син твого сина по всі дні життя твого, і щоб були довгі твої дні». Наступні вірші говорять: «І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоєму. І пильно навчись цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш».

Історії єврейських батьків, описані в Біблії, свідчать, що вони були ретельними в навчанні своїх дітей доріг і слів Господніх, щоб ті могли духовно розвиватися і перебувати в Божій благодаті. Батько, дотримуючись приписів Святого Писання, чинив саме так. Основна цінність згаданого вище тексту полягає в тому, щоб виховувати дітей в науці і настанові Господній, — це є батьківським обов'язком. Наші роздуми приводять до Книги Приповістей 22:6-11, і основна думка міститься у шостому вірші: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не вступиться з нею».

У цьому вірші йдеться про перші настанови, дані батьками своїм дітям, тобто про початкову освіту. Настанови призначено, щоб відкрити дитині спосіб життя, якого

необхідно дотримуватися. Дуже важливо починати виховання дитини саме таким чином, адже навіть дерево росте туди, куди нахилили його ще живцем.

Новий Заповіт дає нам чітку картину Господніх рекомендацій батькові щодо того, як треба виховувати дітей. В Еф. 6:4 записано підсумок вказівок батькам, поданий в негативному і позитивному аспектах. «А батьки — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остеререженні Божому!».

Тут описані обов'язки батька щодо виховання дітей. Негативний аспект цього вірша стосується того, що батько не повинен заохочувати погані схильності своїх дітей жорстокістю, несправедливістю, необ'єктивністю або необгрунтованим використанням свого авторитету. Неправильне поводження з дитиною буде тільки сприяти розвитку поганих нахилів у серці дитини.

А позитивний аспект полягає в серйозному вихованні, а саме в навчанні, розвитку в них бажання керуватися Божими вказівками і настановами. У цьому й полягає процес виховання і навчання дитини. Слово «напаминання» несе ідею конструктивного нагадування дитині про провини чи обов'язки, відповідно до її віку і розуміння.

Діти не повинні зростати без опіки чи контролю. Їх треба вчити, дисциплінувати і спрямовувати, щоб дати їм знання, допомогти їм розвивати самоконтроль і послух. Увесь цей процес виховання повинен базуватися на духовному і християнському (в істинному значенні цього слова) фундаменті. Це і є вчення Господнє, єдиний

успішний метод виховання. Будь-які інші методи можуть призвести до плачевного результату. Адже моральний і духовний аспект нашого ества важливий не менше, як і інтелектуальний. Таким чином, духовність так само необхідна для розвитку розуму, як і знання. У Приповідях говориться: «Страх Господній — початок премудрості».

За такого виховання батько-християнин стає істинним інструментом в Божих руках. Християнство — єдина істинна релігія, а Бог у Христі — єдиний істинний Бог, а отже, єдино можливий спосіб дієвого виховання — вчення і настанови Господні. Увесь процес навчання повинен проводитися під Божим керівництвом і відповідати Його приписам, щоб Його авторитет мав постійний і безпосередній вплив на розум, серце і совість дитини. Батько ніколи не повинен робити себе найвищим авторитетом у визначенні істини і обов'язку. Тільки надаючи Богові місце вчителя і керівника, створюючи на Його авторитет віру і послух, можна досягти успішного виховання.

Вказівки Святого Писання батькам є божественними ідеалами. А ми інколи намагаємося звести ці ідеали до нашого, людського рівня і досвіду. Будучи батьком трьох синів, я бачу, як ще далеко я від втілення цих біблійних ідеалів. Та все ж це не викликає в мене сумнівів у праведності Біблії, її істині і мудрості, щоб сказати, що «Біблія не допомогла».

Слово «дратувати» означає сердити, обурювати, гнівити, провокувати і т. д. Це робиться в неправильному дусі і не-

правильними методами, тобто суворістю, необгрунтованістю, жорстокістю, різкістю, суворими вимогами, непотрібними обмеженнями і егоїстичним використанням авторитету. Таке дратування дитини

викличе її протилежну реакцію, знищить прихильність до батьків, перекреслить потяг до богобоязливості і дасть зрозуміти, що вона ніколи не зможе задовольнити своїх батьків. Мудрий батько прагне зробити послух бажаним і досяжним завдяки любові і ніжності. Батьки не повинні бути деспотами.

Мартін Лютер говорив: «Тримайте яблуко біля рзкі, щоб дати його дитині, коли вона в чомусь досягне успіху». Загальне виховання необхідно здійснювати з обережною турботою, постійним навчанням і безперервною молитвою. Вмов-

ляння, виховання і настанова в Божому Слові, що дає як докір, так і підтримку, коли необхідно, і є «напаминанням і остеререженням Божими». Ця вказівка йде від Господа. Християнське виховання повинно допомогти дитині вирости в пошані до Бога і повазі батьківського авторитету, у знанні християнських цінностей і звичок самоконтролю.

«Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17). Ось що Біблія говорить про те, як стати істинним батьком. Способи і методи, які батьки можуть використати для навчання Божих істин, відрізняються один від одного, але ці істини повинні застосовуватись в будь-якій життєвій ситуації і в стилі життя взагалі.

Якщо батько буде дотримуватися викладеної моделі виховання, то дитина, коли виросте, буде міцно стояти упродовж свого життя, незалежно від того, що вона буде робити і куди піде. Вона навчиться любити Господа всім серцем, всією душею і всіма силами своїми, і бажатиме служити Йому в усьому.

Чи давали вам коли-небудь прізвисько? Як правило, у шкільні роки практично всі діти, особливо хлопчики, отримують клички від однокласників. Деякі прізвиська зникають, деякі «приліплюються» до людини на все життя.

Але навіть ця розмова про прізвиська у християнському виданні? Річ у тому, що на сторінках Біблії зафіксовані історії, коли Бог називав людей іншими іменами. Наприклад, Він помяняв ім'я Якова на Ізраїль, Симона, сина Йони, — на Петра. Такі зміни були не випадкові, оскільки нове ім'я людини відображало зміни в її житті і служінні. Нове ім'я свідчило про нову сутність людини.

Що ви знаєте про апостола Йосипа? А про апостола Варнаву? Про Варнаву, звісно, знають всі християни, але річ у тому, що Йосип і Варнава — це одна і та ж людина: «Так Йосип, що Варнава — у перекладі «син потіхи» — був прозваний від апостолів, левит, родом кіпріянин» (Дії 4:36).

Апостоли дали Йосипу нове ім'я — Варнава, яке походить від єврейського «бар набі». Слово «бар» означає «син», а «набі-параклесіс» — «той, хто переходить на інший бік вулиці, щоб втішити тих, хто перебуває там, на віддалі від інших». Так назвав Ісус Христос Духа Святого: «Краще для вас, щоб пішов Я, бо як не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його» (Ів. 16:7). Бог перейшов на інший бік вулиці, щоб втішити нас і привести до Себе. Варнава діяв так само, приводячи людей до Церкви.

Отже, своїм життям Варнава віддзеркалював цю рису Бога — бути утішителем, за що апостоли і назвали його сином потіхи. Чого ж навчає нас життя цього апостола?

Варнава знав, що кожне служіння має свою ціну. Він вважав, що люди важливіші, ніж майно. Він продав дорогу землю на Кіпрі для того, щоб допомогти бідним. Якщо ми хочемо приносити іншим втіху і допомагати, то повинні бути готові поділитися з ними тим, що Бог нам дав, розуміючи, що доведеться потратити час, зусилля, засоби тощо.

Варнава не боявся помилитися. У десятому розділі Дій апостолів ми читаємо про те, що, коли Савл повернувся до Бога і хотів приєднатися до учнів, ті не повірили йому і цуралися. Хто міг поручитися за Павла? Хто був свідком його покаяння, окрім тих солдат, що були з ним? А може, це нова тактика вкорінення зрадників у ряди апостолів, щоб потім знищити їх? Апостоли не хотіли помилитися, прийнявши до своїх рядів колишнього гонителя. І лише Варнава вирішив взяти Павла з собою, привів його до інших апостолів, а потім разом з ним почав служіння.

Інколи нам важко повірити в те, що гонитель може стати служителем. Як результат, ми не даємо найменшої можливості такій людині не тільки почати служіння, а й просто приєднатися до нас. Ми боїмося помилитися. Звичайно, значно простіше сидіти на своєму улюбленому місці в церкві, слухати проповіді, співи і... нічого не робити. Адже можна почати будь-яке служіння і не справитися з ним! Можна почати

Як називають вас люди

проповідувати і сконфузирися! Що тоді скажуть люди? І людина живе лише для себе і в результаті ризикує стати перед Богом з пустими руками.

Але, з другого боку, ми розуміємо: неможливо звершувати служіння без помилок. Ніхто не стає в одну мить великим проповідником. Довіряючись Богові, ми починаємо служіння, надіючись на Нього і молячи про допомогу. Будучи людьми, ми робимо помилки, але Бог таким чином навчає нас і дає натхнення для подальшої роботи. Якщо ми могли б усе робити самостійно і без помилок, то не відчували би своєї залежності від Бога і перетворилися б на самовпевнених задавак. Варнава розумів, що він може помилитися в Павлі, але, як істинний син потіхи, хотів допомогти йому.

Варнава був відкритий для всіх людей. Коли в Єрусалимі стало відомо про те, що в Антіохії появилася церква, місцеві служителі вирішили з'ясувати: що це за церква в поганських містах? Для цього потрібно було послиати в Єрусалим когось, хто зміг би дати правильну оцінку того, що відбувається. Це було непростою завданням, адже існувала помітна різниця в культурі, стилях поклоніння, у проведеному Богослужінні.

Керівники Єрусалимської церкви розуміли: якщо вони пошлють прихильника певних традицій, ця людина не зможе оцінити, чи діє там Дух Святий, а буде підраховувати, скільки обрядів і постанов, прийнятих в Єрусалимі, було порушено. Побачивши, що робиться щось не так, як прийнято, такий посланець постаріється зробити все, щоб зруйнувати громаду, і з почуттям виконаного обов'язку (мовляв, перемогли ересь!) повернеться назад. Тому вони відправили Варнаву, мужа віри, сповненого Духом Святим. Варнава зрозумів, що серед антіохійців діє той Самий Бог, що і в Єрусалимі.

Ми не повинні поспіхом виносити вердикт про те, що хтось не знає Бога, тільки тому, що він співає не так, як ми; використовує не ті музичні інструменти чи проводить Богослужіння в іншому стилі. Стараймося побачити, чи діє там Дух Святий. І якщо діє, радійте тому що і цих людей спас і благословив Господь.

Варнава був готовий розділити тягар свого служіння з іншими. Він був Божим пророком, але не був покликаний на служіння вчителя Біблії. Тому, піклуючись про людей і їх духовне зростання, він покликав Павла в Антіохію. Варнава тверезо оцінював свої можливості і тому не боявся попросити іншого зробити те, що він не міг зробити сам. Наслідок його мудрих дій — велика кількість спасених людей, а також те, що в Антіохії вперше прозвучало ім'я — християни. Самолюбство Варнави не було зачеплене через те, що, почавши служіння в Антіохії, він повинен передати керівництво іншому апостолу. Він розумів, що покликаний втішити і допомогти братам по вірі.

Варнава був лідером, який готував інших, більших лідерів. У Діях спочатку ми зустрічаємо слова «Варнава і Павло», потім «Павло і Варнава», а потім «Павло і ті, що були з ним». Тут показана модель розвитку лідерства. Варнава підготував Павла і, побачивши на ньому велике помазання, підкорився його лідерству. Він радів тому, що Павло, якого колись боялися інші учні Христа, став великим апостолом, який відкривав нові церкви в поганських країнах. Він радів, як батько, який бачить, що його сини досягли більшого і стали великими людьми.

Подумайте про те, що ми покликані бути наставниками, духовними батьками для наступного покоління. Чи будемо ми для них прикладом для наслідування? Чи передамо їм євангельську віру в повноті, без викривлення традиціями і звичаями людськими? Чи стануть вони більш відданими служителю Божими, ніж ми самі? Відповідь на ці запитання буде позитивною, якщо ми, подібно до Варнави, сповнімося Духом Святим.

Варнава готовий був дати ще один шанс тим, хто не справився зі своїм служінням. У Діях читаємо розповідь про Івана, названого Марком. Уже з дитинства Марко знав Бога. У домі його матері відбувалися молитовні зібрання. Коли апостола Петра за проповідь Євангелія кинули до в'язниці, усі віруючі молилися саме в цьому будинку. Бог звершив чудо, звільнивши Петра. У підсумку всі віруючі, затамувавши подих, слухали історію про те, як Петрові з'явився ангел і чудесним чином вивів його із в'язниці. Серед слухачів був і Марко. Можна припустити, що він фантазував: от якби опинитися на місці Петра! Ось молилась церква, ось приходив ангел. Ось Марко повертається додому, і всі з великою увагою слухають його. Особливо молоді сестри захоплюються його мужністю і тим, як він був звільнений із в'язниці.

Хто-небудь впізнає себе в цій історії? Як часто замолоду, та і в дорослому віці, ми уявляємо себе на місці героїв віри і навіть хочемо повторити їх подвиги. У Марка загорілося бажання — стати місіонером. Добре, що Варнава був його дядьком. Він з радістю прийняв рішення юнака. Але минув час, і Марко виявив, що не так вже й багато романтики в такому служінні. Коли діє Божа благодать і люди десятками й сотнями спасаються й отримують зцілення, це прекрасно. Але бувають моменти, коли ти втомився від довгої дороги, коли тебе виганяють з міста, кидаючи вслід каміння, коли небезпека підстерігає тебе на дорогах і в морі... Марко розчарувався. Прийшовши в Памфілію, він вирішив повернутися додому, до мами. Скільки разів він змальовував собі картину повернення до рідної церкви героєм віри, що об'їхав півсвіту; ось, його ім'я на устах багатьох людей; а ось усі слухають розповіді про його подвиги... Але

замість триумфу — банальна втеча від труднощів.

Можна припустити, що Марко покався, оскільки зрозумів, що ним рухало більшою мірою бажання прославитися, ніж бажання працювати для Бога. Відбулося його духовне відродження, і коли Варнава в черговий раз відвідав його дім, Марко знову попросився в місіонерську подорож.

Тут вже запротестував Павло, який не хотів знову бачити, як Марко втікає додому. Але Варнава, істинний син потіхи, вирішив дати ще один шанс своєму племіннику. Можливо, він говорив Павлові: «Згадай себе молодим. Невже ти ніколи не робив помилок?». Варнава бачив, що Марко усвідомив причину втечі і тепер бажає трудитися для Бога, а не заради власної слави. Однак Павло був непохитний. І Варнава, знаючи, що Марко потребує його допомоги, вирушає з племінником на Кіпр.

Чи можемо ми допомогти відновитися тому, хто колись впав і покинув служіння? Чи можемо ми забути про його помилки і дати такій людині ще один шанс? А чи назавжди відправляємо її на лаву запасних, не вірячи, що Бог зміг змінити її так сильно, що вона знову працюватиме в церкві.

Варнава виявив вірність своєму покликанию до кінця. У 2 Тим. 4:11 читаємо про прохання Павла: «Візьми Марка і приведи з собою, бо мені він потрібний для служби». Павло усвідомив своє упередження щодо Марка, а тому й покликав його. Більше того, він відправив за ним Тимофія. Отже, Варнава допоміг Маркові відновитися як служителю.

Хтось інший на його місці міг сказати: «А чи не ти, Павле, говорив мені, що Марка не варто брати з собою, що він не благонадійний? Звичайно, тепер, коли я підготував його і він став благословенним служителем, він потрібний тобі. Але й мені він потрібний! Легко використовувати готове». Однак Варнава радів тому, що Марко, який колись зневірився, залишив служіння, став потрібним служителем, за яким, до того ж, відправили єпископа сотисяночній церкві! Варнава не написав жодного короткого послання, яке дійшло би до наших днів, але один його підопічний, Марко, написав ціле Євангеліє, а другий — Павло — більшу частину послань Нового Заповіту.

Дорогий читачу, повернімося до початку наших роздумів. Коли люди оцінюють наше життя, які імена вони нам присвоюють? «Містер Невдоволення? Буркотун? Фарисей? Законник? Обмовник? Прагнім до того, щоб у нашому житті проявився характер Ісуса. Будьмо, подібно до Варнави, тими, хто готує на служіння людей, які врешті-решт стануть новими Павлом чи Марком.

**Сергій Поднюк.
Ректор Теологічного інституту.**

Медицина і Слово

ЦІКАВО ЗНАТИ

Медицина досить довго ігнорувала Слово Боже. Появилася величезна кількість теорій і практичних методів, які суперечать вченням і принципам Біблії. Медицина продовжувала вперто триматися своїх принципів доти, поки не появились незаперечні факти не на її користь.

Навіть «найкращу» лікувальну практику якихось 150-200 років тому сьогодні вважали б не інакше, як варварською. Такий собі Бруссе (1771-1838) вважав, що більшість захворювань викликані гіперемією і запаленням органів травлення. А тому наполегливо рекомендував застосовувати п'явки і кровопускання.

Тогочасний практик Гофман застосовував для лікування блювальні і послаблюючі засоби. Бек рекомендував каломель — токсичну ртутну сполуку «у таких великих дозах, які тільки може витримати пацієнт». У результаті застосування таких доз у людини підвищувалось слиновиділення, розхитувалися зуби, випадало волосся, спостерігалися й інші симптоми гострого отруєння ртуттю.

Навіть посвячені лікарі-християни — такі, як Бенджамін Раш (один з тих, хто підписав Декларацію незалежності Америки) був затятим прибічником такого грубого лікування. І перший президент США Джордж Вашингтон став, фактично, жертвою лікарів. 14 грудня 1799 р. він захворів на ангіну. Йому випустили дві кварта крові, і до ночі він помер.

Якщо би Раш та інші пам'ятали, що «душа в крові», усе могло бути інакше. Сучасна медицина відкидає ці методи, знаючи, що навіть невелика втрата крові може стати катастрофічною, особливо для хворої людини.

Варто також згадати сумний досвід сестри милосердя Флоренс Найтінгейл (1820-1910), яка займалася доглядом за хворими солдатами. Попри те, що її описували як «ангела зі світильником» і мріяли потрапити в її госпіталь, величезна кількість солдатів загинула просто через недотримання санітарних умов.

Вважається, що в доягненнях сучасної науки можна не сумніватися. Але таку ж помилку робило кожне минуле покоління. Тому в одному медичному закладі декан звернувся до студентів зі словами: «Протягом наступних кількох років половина того, про що ви дізнаєтеся, застаріє! Однак ми не знаємо, що конкретно застаріє, тому вам доведеться вивчати все, оволодівати всіма знаннями і продовжувати навчання після того, як покинете ці стіни, з тим, щоб у міру нових відкриттів непотрібне відкидати геть».

Тільки Слово Боже упродовж тисячоліть не старіє, залишаючись живим і діяльним, і вивченню його варто присвятити своє життя.

Археологи вірять у правдивість Біблії

Професор археології з Єврейського університету Йозеф Гарфінкель заявив про сенсаційну знахідку: у долині Ела на південний захід від Єрусалима знайдено невеликий фрагмент глиняного посуду з написом на ранньому

єврейсько-ханаанському діалекті івриту. Осколок датують часом правління царя Давида (X ст. до Р. Х.), а значить, це найдавніший з відомих написів на івриті (раніше такими вважалися сувої Мертвого моря).

Безцінна знахідка була зроблена на місці відкритого у 2003 році стародавнього укріпленого поселення на Юдейському пагорбі. Обгороджена стіною велика фортеця розташована на височині над долиною Ела, де, згідно з Біблією, Давид у нерівному двобої переміг велетня Голіафа (його рідне містечко було розташоване за декілька кілометрів на південь). Напис на черепку, на думку вчених, є фрагментом офіційного документа і підтверджує реальність особи Давида, у чому деякі вчені сумнівалися.

Зовсім недавно були зроблені ще два археологічні відкриття, які стосуються тієї епохи. В Єрусалимі виявили згаданий у Біблії водоїн, з допомогою якого Давид відвоював місто у євусейів, а в Йорданії вчені заявили про знахідку копалень царя Соломона.

News.

Випадок в Назареті

РОЗДУМУЮЧИ НАД ПИСАННЯМ

Ісус прийшов до міста, в якому провів дитинство і юність.

Зазвичай, як і будь-який юдей, Ісус Христос кожної суботи відвідував синагогу. Равини визнавали Його людиною розумною і довіряли Йому брати участь в служінні: читати і розтлумачувати Танах.

Тієї пам'ятної суботи Ісус прийшов у синагогу в Назареті, де провів Своє дитинство, юність і зрілі роки. Він заходив туди, вже володіючи славою Цілителя і Вчителя. Легкий вітерець витав над кам'яною підлогою, люди перешіптувалися і, наче зачаровані, вдивлялися в такого знаного і водночас якогось не знаного Ісуса.

У тиші, яку раз-пораз порушували шарудіння одягу і щебетання птахів ззовні, зазвучав голос Ісуса. Він прочитав текст із пророка Ісаї, який починався словами: «Дух Господній на мені». Після цього сів. Погляд Його був спрямований поверх голів слухачів кудись у далечінь. У синагозі настала могильна мовчанка. Усі чекали продовження.

Продовження здалося всім надто неувічливим. Мало того, що Ісус, Якого всі знали тут «з пелюшок» (чи думали що знали), об'явив Себе

мало не Месією, Він ще й назвав жителів Назарета зіпсованими людьми! Адже вчора в місті майже ніхто не був зцілений! Ніколи, як бачите, пророка не приймають на його батьківщині, і Назарет тут не виняток.

«Отже Ти — пророк, а ми Тебе, Такого святого, не приймаємо?» — кулаки людей стискалися, синагога вибухнула криками. Образи посипалися, як доспілі яблука після удару по яблунці. Усі зірвалися зі своїх місць і оточили Ісуса. Штовхаючи, хапаючи Його за одяг, вони повели Його до високого обриву.

Звідти відкривався чудовий вигляд. Небо сяяло сліпучою синявою, теплий вітер куйовдив волосся. Чим ближче натовп, штовхаючи перед собою Ісуса, підходив до обриву, тим невпевненішими ставали вирази обличчя, тихішими їхні крики. Нарешті, за шість чи сім кроків до краю, натовп зупинився, і Ісус зміг повернутися обличчям до людей. Він спокійно обвів поглядом всіх присутніх. І коли вітер розвіяв хмару пилу, яку підняли ноги надто заподатливих городян, від їхнього гніву майже нічого не залишилося.

Хто наважиться тепер вибігти вперед і штовхнути Ісуса в груди? За що конкретно Ісус заслужив смерті? Хто може виступити і довести Його вину? Що вони скажуть, коли побачать тіло Ісуса там, внизу, на гострому камінні? Чи пам'ятає хто-небудь хоч один негідний вчинок Ісуса? І цей Його погляд, який пронизував наскрізь... У ньому не було ні краплини страху.

Ісус говорив правду, і ця Його правда важіла більше, ніж гнів всіх людей, разом узятий. У цьому духовному протистоянні на краю прірви протікали безкінечні миттєвості, що збігалися зі схвильованими ударами серця.

І ось Ісус зробив крок назустріч натовпу. Мовби оговтавшись, перші поспіхом розступилися. Ще один крок Ісуса — і розступилися всі інші. Він відходив, наближаючись до Своїх учнів. А натовп дивився Йому вслід і мовчав.

ПСАЛМОСПІВИ

Видання Місії "Добрий самарянин" м. Львів

50 грн.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

за адресою:

79008, м. Львів, а/с 890,

за телефоном:

8-(0322)-76-95-97.

БЕЗКОШТОВНО
НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ
ХРИСТИАНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ!

ГУРТОВИМ ПОКУПЦЯМ - ЗНИЖКА!

№ 12 (51) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ
ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726